

Videoer: Stop folkemordet i Gaza/ Fred Gennem Udvikling, Møde den 11. november 2022 i København

1a. Fejring af Friedrich Schillers fødselsdag, ved Feride Istogu Gillesberg, næstformand, og Schiller Instituttets kor, for at minde os om Schillers ædle menneskesyn som vi har hårdt brug for:

1b. Stop Folkemordet i Gaza, ved Tom Gillesberg, formand
Toms tale begynder 25.28 min. ind i videoen:

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

2. Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien? ved gæstetaler Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, medforfatter af "Udvid den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika" (på engelsk):

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

3. Rusland som mulig mægler mellem Israel og Gaza, ved Jens Jørgen Nielsen, Rusland ekspert:

Ikke korrekturlæst

Nov. 11, 2023 (EIRNS)–KØBENHAVN- Hussein Askary afholdt i dag en timelang, dybdegående præsentation og diskussion på engelsk til et møde i Schiller Instituttet i Danmark i København via Zoom.

Hussein Askary diskuterede vigtige elementer i historien om den nuværende krig fra begyndelsen af 1900-tallet til i dag, herunder det Britiske Imperiums rolle i spillet på begge sider i regionen, og i at fremme ekstremisterne på begge sider. Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches rolle og hans forslag til Oasis-planen, der startede i 1975, blev fremhævet, såvel som visionen om, at regionen skal tilslutte sig den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Diskussionen omfattede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og andre medlemmer.

Hussein Askary var gæstetaler ved mødet, som blev indledt med en fejring af Friedrich Schillers fødselsdag med en tale af Feride Gillesberg og musikalske indslag (Dona Nobis Pacem, to kanoner til tekster af Schiller, Ode til glæden). Tom Gillesberg gav en international briefing efterfulgt af Hussein Askary. Mødet sluttede med en tale af Jens Jørgen Nielsen, den danske Rusland/Ukraine-ekspert, om det russiske syn på Israel-Gaza-krigen og Ruslands muligheder for at mægle i en løsning i betragtning af deres tætte relationer til israelerne, palæstinenserne og de andre arabiske nationer.

Følgende sang var også sunget af vores kor under fejring af Friedrich Schillers fødselsdag:

Ceasefire for Israel-Palestine: Eye for an eye only brings blindness – YouTube

Det er tid til forandring

Den 6. marts 2023 (EIRNS) – Vil det kollektive Vesten (som allerede er en opsplittet forsamling) genvinde sin fornuft og droppe den politik, der fører verden til global krig og atomar tilintetgørelse?

En mulighed foreligger i denne uge i USA, hvor en forventet afstemning om en War Powers Act-resolution vil opfordre medlemmerne af Repræsentanternes Hus til at tage stilling til at afslutte USA's ulovlige militære tilstedeværelse i Syrien.

Hvis der opstår en revne i hykleriets dæmning, vil en sandfærdig politik så være i stand til at fjerne den?

General Milley besøgte Syrien i lørdags den 4. marts. Han udgjorde en del af en besættende militærstyrke, der fortsat opererer i et suverænt land uden dets tilladelse. Hvad med suverænitæt og territorial integritet?

For USA's, Storbritanniens og NATO's akse er kurderne, en minoritetsgruppe i Syrien, som angiveligt har brug for beskyttelse mod Damaskus-myndighedernes hærgen, der ledes af den formodede entusiast for kemiske våben, Bashar al-Assad. Hvad med Donetsk og Lugansk, som har været udsat for militære angreb fra myndighederne i Kiev i det meste af et årti med omkring 14.000 eller flere dræbte? De påståede forsvarere af demokratiet løj og gav udtryk for støtte til en Minsk-fredsproces, samtidig med at de planlagde en generobring af disse områder

Argentina har trukket sig ud af en pagt fra 2016 med Storbritannien, som afgav kontrol over Malvinas-øerne til Storbritannien. Men ifølge den britiske udenrigsminister Cleverly er øerne britiske: "Øboerne har ret til at bestemme deres egen fremtid – de har valgt at forblive et selvstyrende britisk oversøisk territorium", erklærede han. Har befolkningen på Krim og i de østlige provinser i Ukraine lov til at bestemme deres egen fremtid?

Kina beskyldes for alle mulige grusomheder i Xinjiang, og der stilles krav om, at "det internationale samfund" skal tage kampen op med det, som USA, Storbritannien og NATO-aksen betragter som et grusomt autokrati. Men har de samme magter, der har direkte ansvar for Minsk-processen, gået i brechen for

befolkningen i Donetsk og Lugansk, hvoraf et flertal tydeligvis ikke ønsker at blive administreret af Kiev?

Den "regelbaserede orden" synes at have lige så mange undtagelser som regler. Frihandel og åbne markeder hyldes, undtagen for Kina. Suverænitet og territorial integritet er ukrænkeligt, undtagen for Irak, Syrien, Libyen og Krim. Terrorister skal udryddes og straffes overalt i verden, undtagen Nord Stream-bombemagerne.

Muligheden for at afslutte besættelsen af Syrien er en flanke. Det samme er Seymour Hershs afsløring af Nord Stream-bombningen. Det er muligheder, der er velegnede til at blive udnyttet til at fremkalde en meget mere omfattende ændring.

En ny verden er ved at bryde frem. Efterhånden som det transatlantiske finanssystem smuldrer og opløses, flyttes verdensmagten til Eurasien, til det Globale Syd i bredere forstand. Lederne af mange nationer har i stigende grad tillid til Kina og Rusland frem for til "Vesten". De globale indvirkninger af den NATO-Rusland-krig, der hovedsageligt udspiller sig i Ukraine, katalyserer og fremskynder kun disse ændringer. Briterne så skriften på væggen for flere år siden og har sammen med deres amerikanske venner anvendt Russiagate og anti-Kina-kampagnen for at opretholde kontrollen. Selv om det ikke er muligt for dem at opnå dette, kan det lykkes dem at skabe atomar ødelæggelse.

Det Globale Syd har fået nok af dette hykleri. Har borgerne i "Vesten" også?

Deltag i kampen mod de sanktioner, der dræber Syrien

Den 5. marts 2023 (EIRNS) – Fra en artikel i denne uges Executive Intelligence Review.
https://larouche.pub.com/other/2023/5007-earthquake_shows_why_us_syria.html

Den 4. marts (EIRNS) -Efter jordskælvene med en styrke på 7,8 og 7,5, der ramte Tyrkiet og Syrien den 6. februar, og som dræbte op mod 6.000 syrere og flere end 40.000 i Tyrkiet, er den anglo-amerikanske politik for at bruge økonomiske sanktioner til at pålægge Syrien folkemorderiske vilkår, genstand for øget bevågenhed. De kommende uger kan blive afgørende for denne belejrede nations overlevelse.

I løbet af det seneste årti er NATO's krigsparti blevet stadig mere frustreret over sin manglende evne til at påtvinge den syriske regering et "regimeskifte". Det ærgrede dem, at deres bestræbelser på at inddrage Obama-administrationen i en "varm krig" mod Syrien i 2013 blev afværget af den russiske præsident Vladimir Putins diplomati. Den neokonservative/neoliberale standardtaktik med at fremme ekstremistiske grupper i en given nation for at destabilisere dens regering, som f.eks. at nære ISIS/ISIL og al-Nusrafronten (Jabhat Fatah al-Sham) i Syrien, er også mislykkedes.

For at straffe Syrien for ikke at have tabt den amerikansk sponsorerede stedfortræderkrig, som begyndte i 2011, vedtog den amerikanske kongres den såkaldte "Caesar Syria Civilian Protection Act" af 2019, hvilken blev underskrevet som lov af præsident Donald Trump. Den sanktionerer bevidst enhver person eller gruppe, der deltager i økonomiske aktiviteter, som ville muliggøre en genopbygning af Syrien i kølvandet på krigen. (Se EIR, 17. februar 2023, "Earthquake Shows Why U.S. Syria Sanctions Must Be

Overturned", https://larouchepub.com/other/2023/5007-earthquake_shows_why_u_s_syria.html.)

“Caesar-sanktitionerne” har effektivt forhindret nødhjælp i at nå frem til Syriens borgere efter jordskælvene. På dagen for jordskælvene, for en måned siden, udsendte Schiller Instituttet en erklæring med titlen ” Brug denne tragedie som en mulighed for at ophæve alle sanktioner mod Syrien”, hvori der bl.a. stod følgende:

“Denne situation konfronterer os som vestlige nationer med vores ansvar for at opretholde de værdier, som vi hævder at værne om. Vil vi fortsætte med at anvende de foranstaltninger, som vi udmærket ved har ført til ufattelige lidelser, ulykker og uskyldige menneskers død? Eller vil vi omsider træffe beslutningen om at ophæve disse kriminelle sanktioner?” (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/02/07/statement-by-the-schiller-institute-on-the-earthquakes/>)

Den følgende dag udsendte Mellemøstens Kirkeråd en lignende erklæring, hvori det opfordrede til at ophæve sanktitionerne, “så sanktitionerne ikke udvikler sig til en forbrydelse mod menneskeheden”.

(<https://www.oikoumene.org/news/middle-east-council-of-churches-and-wcc-calls-on-the-international-community-for-emergency-aid-urges-lifting-sanctions-on-syria>)

En mangeårig embedsmand fra USA's udenrigsministerium kvitterede med et bemærkelsesværdigt frækt indlæg i Washington Post, der blev offentliggjort den 9. februar under titlen: “Don't Lift Sanctions on Syria To Help Earthquake Victims” (ophæv ikke sanktitionerne mod Syrien for at hjælpe jordskælvsofre). Den 9. februar udsendte det amerikanske finansministerium også “Treasury Issues Syria General License 23 To Aid In Earthquake Disaster Relief Efforts”, som hævdede at være en 180 dages fritagelse fra sanktitionerne. Men den opretholder sanktitionerne mod enhver privat part, der måtte vove at transportere hjælpende materialer eller overføre

midler.

Kirkernes Verdensråd har sammen med FN's ansvarlige for Menneskerettighederne offentligt erklæret, at sanktioneerne stadig hæmmer nødhjælpsarbejdet og genopbygningen efter jordskælvet, og har krævet, at de ophæves helt. FN's administrerende direktør for Verdensfødevareprogrammet, David Beasley, karakteriserede situationen i Syrien som en "katastrofe oven på en katastrofe" med henvisning til de seneste 12 års borgerkrig. Han understregede, at det haster med at øge fødevareleverancerne til Syrien "gennem alle ruter – uden nogen begrænsninger".

Schiller Instituttet har afholdt demonstrationer fra den 18. februar til den 4. marts i Los Angeles og New York City. Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat for New York, orienterede tilhørerne om behovet for at stoppe USA's krigsførelse mod Syrien og hele det globale NATO-angreb.

Den 21. februar deltog stifter Helga Zepp-LaRouche, tidligere leder af hærens strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia, oberst Richard H. Black (pensioneret), den malaysiske menneskerettighedsaktivist Chandra Muzaffar og de uafhængige journalister Vanessa Beeley i Damaskus og Marwa Osman i Beirut i et Schiller Institutforum med titlen "Syriens sanktioner må ophæves". Ordstyrer Dennis Speed beskyldte anglofæren for at "anvende jordskælvet som et våben".

Kongressens ledelse reagerede på denne mobilisering, men kynisk, med House Resolution 132 den 27. februar, fuld af "betragtninger" om sympati for jordskælvsofrene og støtte til nødhjælpsarbejdet, men som i virkeligheden konkluderede følgende:

"Assad-regimet har på beskæmmende vis misbrugt jordskælvet til at kræve ophævelse af USA's sanktioner, idet det fejlagtigt har hævdet, at sådanne sanktioner forhindrer hjælpearbejdet...

Det er besluttet, at Repræsentanternes Hus ... indtrængende opfordrer Biden-administrationen til at forblive engageret i beskyttelsen af det syriske folk, herunder ved at gennemføre Caesar Syria Civilian Protection Act of 2019” – fastholdelse af alle sanktionerne!

I denne uge vil Schiller Instituttet være i Kongressen for at presse på for modtrækket hertil, den 21. februar House Concurrent Resolution 20 af Rep. Matt Gaetz fra Florida, som bemyndiger fjernelse de 900 amerikanske tropper, der har været til stede i Syrien siden 2015, og som der skal stemmes om i de kommende to uger. Deltag i mobiliseringen for denne resolution og samarbejd med Schiller Instituttet for at afslutte sanktionerne, og de endeløse krige. (<https://www.congress.gov/bill/118th-congress/house-concurrent-resolution/20/text>)

Ophæv samtlige sanktioner mod Syrien og afslut USA's besættelse

Den 28. februar 2023 (EIRNS) – LaRouche-bevægelsen udsender følgende foreløbige udgivelse af lederartiklen i det kommende EIR*-magasin som led i en intens, målrettet indsats rettet mod medlemmer af den amerikanske kongres for at bryde igennem den øredøvende mur af tavshed om de barbariske aktiviteter, der godkendes af amerikanske militærstyrker i Syrien, militærstyrker, som befinder sig ulovligt i landet – ulovligt i henhold til amerikansk lov, og ulovligt i henhold til international lov. De tilsvarende ulovlige og barbariske sanktioner mod Syrien må nu ophæves.*

UDKAST

Ophæv samtlige sanktioner mod Syrien

Afslut USA's besættelse

Den 25. februar – Sanktionerne mod Syrien kan ikke længere tolereres. Pax Christi USA har tilsluttet sig flere trosbaserede grupper i et åbent brev (<https://paxchristiusa.org/2023/02/18/faith-leaders-urge-u-s-to-lift-sanctions-in-order-to-expedite-help-for-syria-after-earthquake/>), hvor de anmoder "Biden-administrationen og kongresmedlemmerne om at anerkende alle menneskers værdighed ved at ophæve sanktionerne, fortsætte diplomatiet og sende hjælp til de hårdest ramte i Tyrkiet og Syrien."

Schiller Instituttets over to timer lange live-webcast (<https://youtu.be/-4zmzNa6UW0>) den 21. februar, "Syrian Sanctions Must Be Lifted", er et kraftfuldt sandhedsvåben, der direkte tager fat på det faktum, at sanktionerne og krigen, som har tvunget 90 % af den syriske befolkning ud i fattigdom, går hånd i hånd med USA's militære besættelse af Syrien, som ligeledes må bringes til ophør.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, Vanessa Beeley, britisk uafhængig journalist, der nu bor i Damaskus, Marwa Osman, professor, forfatter og tv-vært fra Libanon, oberst Richard H. Black (pensioneret), tidligere senator fra Virginia, og Chandra Muzaffar fra Malaysia, leder af JUST (International Movement for a Just World), præsenterede omfanget af de ødelæggelser, som USA og dets europæiske allierede har påført Syrien siden 2007.

Efter de ødelæggende jordskælv i februar i år er det tvingende nødvendigt fuldstændigt at ophæve de ulige økonomiske og finansielle sanktioner, hvormed USA og EU blokerer for genopbygningen – og nu tillige for bistanden til landet.

Opfordringen blev sendt ud: "I må kræve, at den amerikanske

kongres ophæver "Cæsar"-sanktionerne. De udgør en kollektiv afstraffelse af civilbefolkningen" i Syrien. Ordstyrer Dennis Speed bemærkede, at mens seminaret var i gang, var Schiller Instituttets delegationer i Kongressen for at presse på for at få sat en stopper for NATO's krig i Ukraine samt for sanktionerne mod Syrien.

Indsatsen indledes:

I det amerikanske Repræsentanternes Hus blev der den 21. februar fremsat en "War Powers Resolution" af Repræsentant Matt Gaetz (R-FL) for at trække alle amerikanske tropper ud af Syrien. Ifølge loven er dette tiltag en privilegeret foranstaltning, der skal stemmes om inden for 18 dage. Hvis der stemmes om den, vil Biden-administrationen råde over 15 dage til at iværksætte tilbagetrækningen af de amerikanske tropper.

(<https://www.congress.gov/118/bills/hconres20/BILLS-118hconres20ih.pdf>)

LaRouche-bevægelsen mobiliserer med henblik på at målrette Kongressen, som har blod på hænderne, til at vedtage denne resolution, der vil være et vigtigt første skridt i retning af at stoppe det grusomme sanktionssystem i Syrien og i hele verden.

Rapporter fra eksperter

Vanessa Beeley, der talte fra Syrien, rapporterede: "Syrerne er modstandsdygtige, de er opfindsomme. Og på trods af at 90 % af befolkningen befinder sig under fattigdomsgrænsen, har de overlevet. ... Nu er de udsat for en frygtelig humanitær tragedie, 5 millioner skønnes at være hjemløse i Syrien. Selv i det nordvestlige område, som er under kontrol af vestligt støttede terrorgrupper, er der tale om en humanitær tragedie. Men Vesten bidrager ikke til at hjælpe." Hun understregede, at sanktionerne er en del af besættelsen af Syrien, som har "tre af sine fire grænser kontrolleret af fjendtlige magter."

Desuden tilføjede hun, at "Vesten udnytter denne tragedie til reelt at sætte gang i krigen mod Syrien igen", idet de udelukkende lader "humanitær" hjælp komme ind gennem Bab al-Hawa-overgangen fra Tyrkiet, som al-Qaeda kontrollerer. Hun konkluderede: "Det Syrien har brug for nu er, at sanktioneerne bliver ophævet, men mere end noget andet har det brug for, at den amerikanske besættelse ophører... [USA] besætter den sydøstlige del af landet i deres militærbase Al-Tanf, som også kontrollerer Rukban-flygtningelejren. De har etableret en 55 kilometer lang zone med indrejseforbud omkring den, hvor de træner og udruster væbnede grupper, herunder ISIS. Så bring besættelsen til ophør, tak."

Chandra Muzaffar understregede: "Alt i alt ville sanktioneerne intet betyde uden besættelse... Vi må forstå, at besættelsen fortsætter i Vestasien." Syrien, sagde han, er siden 2007 blevet en stat, der ikke er i stand til at fungere som en stat, fordi store dele af landet er besat af fremmede magter og forskellige grupper, der understøttes af disse magter. Syrien havde overgået mange af de rigere lande i Sydvestasien i forhold til at tilbyde både sundhedspleje og uddannelse til hele befolkningen, ligestilling og respekt for kvinder, tolerance i et multietnisk og multireligiøst samfund. Det er et offer for "amerikansk overherredømme", udtalte han, og det skal der gøres en ende på. "Vi bør samarbejde og stå sammen ... hvor de fineste værdier fra vores respektive civilisationer vil kunne blomstre."

Marwa Osman var meget specifik i sit forslag til amerikanerne: Gå til samarbejdspartnere eller naboer og indsamle nogle midler til at hjælpe de titusindvis af syriske ofre for jordskælvene. Kontakt derefter dit medlem af Kongressen og bed om hjælp til at sende disse midler til mennesker eller velgørende organisationer i syriske byer som Aleppo, og bed det pågældende medlem om at forklare dig, hvorfor det er blokeret, ikke muligt, selv om sanktioneerne angiveligt skulle være "suspenderet i 180 dage" [de finansielle sanktioner blev ikke

suspenderet]. Forlang derefter, at det pågældende medlem ændrer det. Selv ngo'er i nabolandet Libanon, sagde Osman, er bange for, at de vil blive sanktioneret af USA og EU, hvis de overfører midler til syrere over grænsen.

Oberst Richard Black, der har aflagt adskillige besøg i Syrien, beskrev i grafisk form beskaffenheden af de terrorister, der støttes af den amerikanske regering, og udtalte at vi har overladt store dele af landet til terrorister, "der tager selfies stående på ryggen af uskyldige kvinder". Det er en skændsel! Og nu følger vi op ved at håne Syriens befolkning, som er udsat for denne forfærdelige ødelæggelse som følge af jordskælv, idet vi håner dem med at sige, at de egentlig skulle være gået den anden vej. De skulle have været på vores side, og nu får de, hvad de fortjener, er i det væsentlige hvad udenrigsministeriet siger.

"Det er en skændsel! Det er en rædsel! Hvis det amerikanske folk forstod, hvad der sker, ville denne regering falde. Denne regering kunne ikke bestå i USA, hvis det amerikanske folk ikke blev afskærmet af disse medskyldige medier for de rædsler, som vi har pålagt det syriske folk.

"Det er en skændsel. Jeg hader at se det, for jeg elsker mit land. Jeg ønsker, at det kan blive et bedre sted, end det var, da jeg voksede op. Og jeg har håb og en bøn om, at det kan blive bedre, men vi kunne helt sikkert starte med at afslutte disse uanstændige Cæsar-sanktioner, der pålægger uskyldige mennesker hungersnød og kulde."

Trossamfundsbaserede grupper

Den 6. februar udsendte det Mellemløstlige Kirkeråd, der er en afdeling af Kirkernes Verdensråd, en indtrængende appel (<https://www.pcusa.org/news/2023/2/7/stated-clerk-calls-for-a-lift-of-sanctions-on-syri/>), hvori det hedder: "Vi opfordrer indtrængende til øjeblikkelig ophævelse af sanktionerne mod Syrien og til at give adgang til samtlige fornødenheder, så

sanktionerne ikke bliver til en forbrydelse mod menneskeheden.”

Den 17. februar blev der udsendt et åbent brev fra en gruppe trosbaserede organisationer i USA. I brevet står der bl.a. følgende:

“Derfor beder vi som et trossamfund Kongressen og administrationen om at:

- “Ophæve sanktionerne for at fremskynde leveringen af bistand, åbne kommerciel adgang og udvide nødhjælpen til civile i nød.
- “Fjerne solnedgangs-klausulen på 180 dage for den nye generelle licens for Syrien.
- “Forlænge anvendelsen af den nyligt vedtagne globale generelle tilladelse til materiel støtte i hele Syrien.
- “Fortsætte kommunikationen med syriske og FN-kolleger under indsatsen i forbindelse med jordskælvet, og arbejde for at åbne nye grænseovergange for personale, så de kan få adgang til det nordlige Syrien.
- “Udstede garantier til finansielle institutioner og hjælpeorganisationer for at lette nødhjælpen i Syrien.
- “Koordinere åbningen af bankforbindelser for at hjælpe ngo'er og internationale ngo'er med at få hjælpen frem til de steder, hvor der er behov for den; herunder overførsler fra familier.
- “Tildele yderligere midler til USAID- og FN-programmer for at støtte Tyrkiet og Syrien i forbindelse med jordskælvets håndtering og genopretning.”

Brevet blev underskrevet af Alliance of Baptists; American Friends Service Committee (AFSC); Churches for Middle East Peace (CMEP); Community of Christ; Congregation of Our Lady of Charity of the Good Shepherd, U.S. Provinces; Evangelical Lutheran Church in America; Friends Committee on National Legislation (FCNL); Global Ministries of the Christian Church (Disciples of Christ) og United Church of Christ Maryknoll

Office for Global Concerns; Mennonite Central Committee U. S. (MCC); National Advocacy Center of the Sisters of the Good Shepherd; Pax Christi USA; Presbyterian Church (USA); The United Methodist Church-General Board of Church and Society; Unitarian Universalist Service Committee (UUSC); og United Church of Christ, Justice and Local Church Ministries.

Seymour Hersh interviewet af Berliner Zeitung

Den 15. februar 2023 (EIRNS) – Den undersøgende journalist Seymour Hersh blev i går interviewet af det største berlinske dagblad, Berliner Zeitung, som er kendt i hele landet og, vigtigst af alt, læses af den politiske klasse. (<https://www.berliner-zeitung.de/politik-gesellschaft/seymour-hersh-im-interview-joe-biden-sprengte-nord-stream-weil-er-deutschland-nicht-traut-li.317700>)

I interviewet anførte Hersh, at kun seks ud af otte sprængladninger, der blev placeret i juni 2022 under Nord Stream-rørledningerne, detonerede i september, fordi Biden udsatte den særlige operation, og bomberne befandt sig for længe i vandet.

“Det var den historie, jeg ønskede at berette. I slutningen af september 2022 var det meningen, at otte bomber skulle sprænges ud for Bornholm i Østersøen, og seks af dem eksploderede”, sagde han. To af bomberne eksploderede ikke, da de havde tilbragt for lang tid nede i vandet (Et problem, som oberst Ralph Bosshard havde påpeget i sin artikel i EIR: https://larouchepub.com/other/2022/4939-sabotage_of_the_n

ord_stream_ga.html).

Hersh erklærede endvidere, at hvis han i en debat i Forbundsdagen havde mulighed for at udspørge forbundskansler Olaf Scholz, ville han stille følgende spørgsmål: "Har Joe Biden oplyst dig om det? Fortalte han dig på det tidspunkt [på deres møde i Det Hvide Hus den 7. februar 2022], hvorfor han var så sikker på, at han kunne sprænge rørledningen i luften? Vi amerikanere havde ikke udarbejdet en plan på det tidspunkt, men vi vidste, at vi havde en mulighed for at gennemføre den", sagde Hersh med henvisning til Scholz' møde med Biden i Det Hvide Hus den 7. februar 2022. "Frygten var imidlertid, at bomberne ikke ville fungere, hvis de blev i vandet for længe, hvilket faktisk var tilfældet med to bomber. Så der var bekymring i gruppen om at finde de rette midler, og vi måtte faktisk henvende os til andre efterretningstjenester, hvilket jeg med vilje har undladt at beskrive.

"På et tidspunkt, efter at russerne invaderede, og da operationen var afsluttet, blev sagen tiltagende modbydelig for dem, der stod for opgaven. Det var folk, der arbejdede i toppositioner i efterretningstjenesterne og var veluddannede. De modsatte sig projektet, de fandt det vanvittigt. Kort tid efter angrebet, efter at de havde udført, hvad de var blevet beordret til, var der stor ærgrelse blandt de involverede over operationen og afvisningen af den. Det er en af grundene til, at jeg hørte så meget. Og jeg vil fortælle dig noget andet. De mennesker i Amerika og Europa, der bygger rørledninger, ved hvad der skete. Jeg vil afsløre noget vigtigt for dig. De mennesker, som ejer virksomheder, der bygger rørledninger, kender historien. Jeg fik ikke historien fra dem, men jeg lærte hurtigt, at de har kendskab til den."

Gjorde de det for at svække Tyskland og sælge dem amerikansk gas?

"Jeg tror ikke, at de har tænkt det grundigt igennem. Jeg ved godt, at det lyder besynderligt. Jeg tror ikke, at

udenrigsminister Blinken og visse andre i regeringen er særlig eftertænsomme. Der er helt sikkert folk i det amerikanske erhvervsliv, som bifalder tanken om, at vi bliver mere konkurrencedygtige. Vi sælger flydende naturgas (LNG) med ekstremt høj fortjeneste, vi tjener en masse penge på det.

“Jeg er sikker på, at der var nogle mennesker, der tænkte: Jøsses, det her vil give et langsigtet løft til den amerikanske økonomi. Men i Det Hvide Hus tror jeg, at de altid var besat af genvalg, og de ønskede at vinde krigen, de ønskede at vinde en sejr, de ønskede, at Ukraine på en eller anden måde kunne vinde på magisk vis. Der er muligvis nogle mennesker, der tror, at det måske er bedre for vores økonomi, hvis den tyske økonomi er svag, men det er vanvittigt. Jeg tror, at vi har rodet os ud i noget, der ikke kommer til at fungere, krigen kommer ikke til at ende godt for denne regering...

“Det jeg ved er, at der ikke er nogen måde, hvorpå denne krig kan afsluttes på en måde, som vi ønsker det, og jeg ved ikke, hvad vi foretager os, når vi ser længere ud i fremtiden. Det skræmmer mig, at præsidenten var villig til at begå noget sådant. De mennesker, der gennemførte denne mission, troede, at præsidenten var klar over, hvad han gjorde mod det tyske folk, at han straffede dem for en krig, der ikke gik godt. I det lange løb vil dette ikke kun skade hans omdømme som præsident, det vil også være meget skadeligt politisk set. Det vil være en skamlet for USA.

Det Hvide Hus var bekymret for, at det måske ville være på den tabende side, at Tyskland og Vesteuropa ikke længere ville levere de våben, vi ønskede, og at den tyske kansler måske ville genstarte rørledningen – det var en væsentlig bekymring i Washington. Jeg ville stille kansler Scholz en masse spørgsmål. Jeg ville spørge ham, hvad han havde lært i februar [i Washington], da han var sammen med præsidenten.”

Da Berliner Zeitung spurgte ind til hans kilde, og om han

kontrollerede disse fakta, svarede Hersh, at han ikke kunne afsløre sin kilde, da denne ville ende i fængsel. Han bekræftede, at han tjekkede fakta, som han plejede at gøre på avisen New Yorker.

Dagbladet spurgte derefter: "Skal Tyskland betragte dette som en krigshandling?"

Hersh svarede: "Jeg ville formulere det mere enkelt. De mennesker, der var involveret i operationen, så, at præsidenten ønskede at fastfryse Tyskland af hensyn til egne kortsigtede politiske mål, og det forfærdede dem. Jeg taler her om amerikanere, som er meget loyale over for USA. I CIA arbejder man, som jeg udtrykte det i min artikel, for magten og ikke for forfatningen.

"CIA's politiske fordel er, at en præsident, der ikke kan få sine planer igennem Kongressen, kan spadsere sammen med CIA-direktøren i Det Hvide Hus' rosegård for at planlægge noget hemmeligt, som kan ramme en masse mennesker på den anden side af Atlanten – eller hvor som helst i verden. Det har altid været CIA's unikke salgsargument – hvilket jeg har mine problemer med. Men selv dette samfund [efterretningsvæsenet] er forfærdet over, at Biden havde besluttet at udsætte Europa for kulde med det formål at støtte en krig, som han ikke vil vinde. Det er for mig at se skændigt."

Seymour Hersh: How America Took Out The Nord Stream

Pipeline

New York Times kaldte det et "mysterium", men USA gennemførte en skjult havoperation, som blev holdt hemmelig – indtil nu.

Schiller Instituttet mener at Seymour Hershs informationer burde undersøges nærmere – også her i Danmark. Eksplosionerne blev udført tæt på den danske ø Bornholm.

<https://seymourhersh.substack.com/p/how-america-took-out-the-nord-stream>

Foto: Arina Krasnikova, Pexels CC0

Hvem står bag sabotagen af Nord Stream-rørledningerne, af Helga Zepp-LaRouche

Af Helga Zepp-LaRouche

September 30, 2022 (Neue Solidarität) – Sabotagen og den mulige langsigtede ødelæggelse af de to Nord Stream-rørledninger, Nord Stream I og II, er et angreb på Tysklands eksistentielle interesser og belaster millioner af tyske borgere og et stort antal virksomheder med insolvens og i nogle tilfælde uoverkommelige udgifter til opvarmning i den kommende vinter. Men den tilintetgør også kravet fra demonstranterne ved de seneste protester i flere tyske byer, som havde krævet en ophævelse af sanktionerne mod Rusland og en åbning af de to rørledninger for at finde en løsning på de to mest dramatiske trusler, som Tyskland står over for i øjeblikket: den akutte fare for en verdenskrig, som følge af

konfrontationen med Rusland, og faren for et totalt økonomisk sammenbrud, som energiprisernes eksplosion er en vigtig del af.

Hvis der nogensinde har været en situation, hvor regeringen skal overholde sin ed om at forhindre skader på det tyske folk, så kræver denne terrorhandling en kompromisløs afklaring og konsekvenser for de ansvarlige. Konsekvenserne af svaret på spørgsmålet om gerningsmændene er enorme og sandsynligvis identiske med spørgsmålet om krig og fred.

Ud over alle spekulationer om, hvem der kan være ansvarlig, er spørgsmålet helt sammenligneligt med de omstændigheder, under hvilke angrebet den 11. september fandt sted: Ligesom det amerikanske luftrum overvåges problemfrit af den nordamerikanske luft- og rumfartskommando (NORAD), er Østersøen et af de mest nøje overvågede områder i verden, og som siden den kolde krigs dage har været kontrolleret af NATO og naturligvis af kyststaterne Danmark, Sverige, Finland og Tyskland ved hjælp af et tæt netværk af sonarer og undervandsmikrofoner, der overvåger alle bevægelser til søs og i luften.

Som ved alle kriminelle handlinger opstår spørgsmålet: Hvem havde et motiv, hvem havde den tekniske og personalemæssige kapacitet til at udføre handlingen, og hvem var fysisk til stede på stedet i det pågældende tidsrum? Nødvendigheden af at opfylde disse tre kriterier reducerer listen over mulige gerningsmænd til en meget kort liste, og i betragtning af de enorme tekniske krav, der stilles til beskadigelse af rørledninger, som er nedlagt og betoneret i havbunden på 70 eller 88 meters dybde, er der enighed på alle sider om, at kun stater har sådanne kapaciteter – og der er faktisk kun tre: Rusland, USA og Storbritannien.

En yderst nyttig vurdering¹ af sabotagen af Nord Stream-rørledningerne er nu blevet offentliggjort af den schweiziske oberstløjtnant (pensioneret) Ralph Bosshard, der tjente i

OSCE's særlige overvågningsmission i 2014 som senior planlægningsofficer og efterfølgende i OSCE's planlægningsgruppe på højt niveau som bl.a. operationsofficer. Han beskriver de betydelige tekniske udfordringer, der skal overvindes ved en sådan sabotagehandling, og reducerer derfor gerningsmændene helt klart til militære specialstyrker, hvilket øger udsigten til, at der kommer meningsfulde oplysninger om angrebet frem i lyset. Den robuste konstruktion af rørledningerne, hvis rør er lavet af specialstål omgivet af et betonkappe, der er begravet under sten og dækket af andre materialer, kræver komplekse teknikker og brug af kraftige sprængstoffer fra den militære sektor i ca. 80 meter under havets overflade.

Bosshard påpeger, at hvis den russiske flåde var en mulig synder, ville den ikke have gjort sig den ulejlighed at ødelægge rørledningerne ud for den danske ø Bornholm midt i et område, der overvåges nøje af NATO, men kunne have gjort det lettere i den finske bugt. Medmindre man altså ønskede at demonstrere den russiske overlegenhed i krigsførelse på havbunden over for NATO, angiver Bosshard som en ret usandsynlige forklaring.

Så hvis Rusland kan udelukkes som den skyldige – Rusland kunne trods alt bare have lukket for gashanen, hvis Moskvas mål havde været at "skabe usikkerhed" og drive gasprisen op, som nogle medier spekulerer i – hvilke muligheder er der så tilbage?

Jens Berger påpegede i Nachdenkseiten, at den årlige NATO-manøvre BALTOPS i midten af juni fandt sted i Østersøen, hvor 47 krigsskibe, herunder den amerikanske flåde med helikoptertransportskibet USS Kearsarge, deltog under kommando af den amerikanske 6. flåde. En del af denne manøvre var en del af Task Force 68, som opererede ud for Bornholm med ubemandede undervandsfartøjer, der kan desarmere miner, men naturligvis også teoretisk set placere dem.

Mærkeligt nok var netop denne flådegruppe omkring USS Kearsarge igen blevet registreret med positionssignaler kun 10 sømil fra Bornholm i sidste uge. Det betyder naturligvis ikke, at disse skibe var involveret, men det er meget vel muligt, at de kunne have været det.

Den russiske ambassadør ved FN, Vasily Nebensya, tilføjede yderligere bemærkninger på et møde i FN's Sikkerhedsråd, der blev indkaldt med kort varsel fredag, nemlig at USS Kearsarge havde været i nærheden af Bornholm hele tiden siden juni, at skibets helikopterflåde havde patruljeret i Bornholm-området siden begyndelsen af august, og at disse flys flyveveje på overraskende vis faldt sammen med rørledningernes forløb. Nebensja: "Jeg understreger, at der er tale om offentlige data om geolokalisering af sø- og lufttransport, som registreres på grundlag af signaler fra transponderne. Det betyder, at USA ikke skjulte sin tilstedeværelse, og at det gennemførte sine manøvrer på en åbenlyst demonstrativ og iøjnefaldende måde."

Er det sandsynligt, at Rusland ødelagde rørledningerne, som der blev investeret i alt 20 milliarder dollars i, og som Rusland kunne have forventet betydelige indtægter fra på lang sigt? Putin tilbød stadig på SCO-topmødet i Samarkand for 14 dage siden at åbne Nord Stream 2 og dermed levere 55 milliarder kubikmeter om året, hvis Tyskland var villig til at ophæve sanktionerne mod Rusland.

Nu cirkulerer videoen af præsident Biden, der på en fælles pressekonference med kansler Scholz i Det Hvide Hus den 7. februar lover, at USA vil være i stand til at lukke Nord Stream 2, hvis Rusland invaderer Ukraine. Da en journalist spurgte Biden, hvordan han ville gøre det, eftersom projektet er under Tysklands kontrol, svarede han: "Jeg lover dig, at vi vil være i stand til at gøre det."

Biden var ikke den eneste, der fremsatte sådanne trusler: Tucker Carlson præsenterede nu på Fox TV en video af Victoria Nuland, der annoncerede det samme på en pressekonference i

Udenrigsministeriet tilbage i januar i tilfælde af en russisk invasion: "Uanset hvad, vil Nord Stream 2 ikke komme i brug." Efter angrebet på rørledningerne glædede den tidligere polske udenrigsminister Radoslaw Sikorski – ægtemand til den stridslystne atlantiker Anne Applebaum – sig og henviste til Bidens løfte af 7. februar i et tweet: "En lille ting, men hvilken glæde. Tak til USA." Tweetet er siden blevet slettet.

Det er klart, at de her anførte fakta er indicier og endnu ikke beviser gerningsmændenes identitet. Men konsekvenserne af angrebet på Nord Stream-rørledningerne er enorme. De forstærker massivt den umiddelbare udsigt til Europas afindustrialisering og afhængighed af amerikansk LNG-gas, og de eksploderende omkostninger fører allerede nu til en massiv udvandring af virksomheder fra Europa og især Tyskland til USA. Alt dette betyder et massivt angreb på befolkningens levestandard.

Den omstændighed, at rørledningerne har lidt betydelige skader, som ifølge operatørerne på ingen måde er umulige at reparere, men som vil være meget tidskrævende, tager først og fremmest vinden ud af sejlene på deltagerne i protestaktionerne, som havde krævet, at rørledningerne blev åbnet, og at sanktionerne mod Rusland blev ophævet. Rørledningerne er ikke funktionsdygtige i den kommende vinter og fremover, og en mulig vej til en diplomatisk løsning med Rusland, også med hensyn til den voksende krigstrussel, er begravet.

Hvis det imidlertid skulle vise sig, at angrebet kun var en gennemførelse af det, som Biden havde annonceret den 7. februar i Scholz' nærvær, må Europa straks frigøre sig fra underkastelsen under USA og Storbritannien og bruge alle sine kræfter på at overvinde konflikten med Rusland og i stigende grad også med Kina med diplomatiske midler.

Under alle omstændigheder vil det amerikanske virke i baggrunden ikke være noget helt nyt. Den 27. februar

rapporterede Washington Post, at Ronald Reagan havde accepteret en CIA-plan om at sabotere den sovjetiske økonomi ved i hemmelighed at give den bl.a. forurenede software, som senere forårsagede en gigantisk eksplosion i den sibiriske gasledning i januar 2004. Denne afsløring kom fra tidligere luftvåbenminister Thomas C. Reeds erindringer, som rapporterede, at denne eksplosion blot var et eksempel på den "koldblodige økonomiske krigsførelse", som CIA udførte mod Sovjetunionen i den kolde krigs sidste år. Det var økonomisk konkurs, der førte til afslutningen af den kolde krig, ikke krigsførelse eller en udveksling af atomangreb, sagde Reed.

Vi skal passe på, at de tyske politikere, der ønsker at "ødelægge Rusland", ikke frivilligt slutter sig til gerningsmændene og dækker over forbrydelsen. De "hårdeste konsekvenser", som Ursula von der Leyen har bebudet, skal imidlertid gennemføres, hvis vi i Tyskland ikke vil opgive os selv. Under alle omstændigheder skal det sikres, at Rusland inddrages i undersøgelserne. Det er bestemt ikke nok, at Scholz har lovet støtte til Danmark og Sverige. At Tyskland sammen med sine partnere og allierede ønsker at styrke sikkerhedsforanstaltningerne og beskyttelsen mod sabotage af kritisk infrastruktur, som regeringstalsmand Hebestreit sagde, lyder igen mere som en overgivelseserklæring end som en meddelelse om, at denne regering har til hensigt at repræsentere det tyske folks eksistentielle interesser, hvilket den med sit embedsløfte har svoret at gøre.

Det er på høje tid, at vi minder den om dette.

zepp-larouche@eir.de

Annotation:

1. <https://schillerinstitute.com/de/blog/2022/09/30/sabotage-an-den-nord-stream-gaspipelines-fuer-einmal-reicht-die-frage-des-cui-bono-nicht/>

Billede: Boban Markovic, CC BY-SA 3.0.png

Rapport fra panel 2: “Forsvar retten til at diskutere! Tal imod sortlister og undertrykkelse af søgen efter sandheden

Den 10. september 2022 (EIRNS) – Med Schiller Instituttets talsmand, Harley Schlanger, der selv står på den onde ukrainske Myrotvorets-mordliste, som ordstyrer, var panel 2 på Schiller Instituttets konference i dag helliget afsløringen af, hvordan Ukraines Nationale Sikkerheds- og Forsvarsråd og dets datterselskab Center for Countering Disinformation (CCD) samt det berygtede Myrotvorets Center-websted, med massiv finansiering og støtte fra USA, EU og NATO, benyttes til at lukke munden på og endda myrde dem, som udtrykker synspunkter i uoverensstemmelse med den vestlige “fortælling” om krigen i Ukraine. Den 14. juli 2022 blev der ved et rundbordsarrangement i Kiev, som CCD var vært for med repræsentanter fra USA’s udenrigsministerium, NATO og forskellige militært tilknyttede NGO’er, afsløret en “sortliste”, hvor 71 prominente personer blev udpeget som “russiske propagandister” og “informationsterrorister”, der er skyldige i krigsforbrydelser, for den forkastelige forbrydelse ... at udtrykke ytringsfrihed. De første 31 personer på listen er medlemmer af eller venner af Schiller Instituttet, som har talt på Schiller Instituttets konferencer, der fremmer fred gennem dialog og økonomisk udvikling. Tæt knyttet til CCD er Myrotvorets Center, der drives af ukrainske nazister, og som vedligeholder en online-database, hvis indhold udelukkende kan karakteriseres som en drabsliste, med personlige oplysninger

om tusindvis af mennesker, herunder journalister, børn, berømtheder, politikere og andre. Helga Zepp-LaRouche selv, formand for Schiller Instituttet, er opført på denne drabsliste. Adskillige personer på listen er blevet brutalt myrdet, og deres Myrotvorets-profilbillede er efterfølgende blevet opdateret med en stor rød skråstreg på tværs over deres portræt, hvor der er påført "likvideret".

Schlanger indledte panelet med at anføre, at sandheden ofte er det første offer i krig. Længe før Ruslands særlige militære operation, havde den russiske regering søgt sikkerhedsgarantier fra Vesten. Disse bestræbelser blev saboteret af NATO. Da den militære operation blev indledt, hvor Vesten bevæbnede og finansierede Ukraine, erklærede den amerikanske forsvarsminister, Austin, at Vestens hensigt var at udnytte krigen til at svække Rusland. Folk, der var modstandere af krigen, blev sat på Myrotvorets dødsliste. Schlanger beskrev den ekstraordinære pressekonference afholdt af Executive Intelligence Review onsdag den 7. september, hvor Myrotvorets og CCD blev afsløret. Han gjorde det endvidere klart, at Schiller Instituttets hensigt er at lukke Myrotvorets og CCD ned.

Panelets hovedtaler var LaRouches uafhængige kandidat til posten som amerikansk senator fra New York, Diane Sare, som benævnte sin præsentation: "Den bedste af alle mulige verdener". Hun indledte med at beskrive, hvordan de herskende eliter bruger britiske "del og hersk"-metoder til at vende folk, der er udpeget til underkastelse eller udryddelse, mod hinanden. Hun brugte eksemplet med indvandrere, der betegnes som "illegale", en nedsættende betegnelse, som gør dem sårbare over for marginalisering i samfundet. Men de, der accepterer denne retfærdiggørelse af mishandling, vil helt sikkert møde den samme skæbne. Hun påpegede også Bidens nylige tale, hvor han hævdede, at 74 millioner amerikanere, der stemte på Donald Trump i 2020, skulle være statsfjender. Folk er programmeret til ikke at tale med andre, der har en anden mening om et

eller andet "emne". Men kan civilisationen overleve, hvis folk ikke er villige til at undersøge de selvstændige aksiomer i deres tankegang og afgøre, om det de tror er sandt?

Sare gjorde opmærksom på, at det amerikanske folk har forårsaget den nuværende katastrofale politik, der har ført til den nuværende økonomiske elendighed, via egne handlinger. Hun brugte et eksempel fra Lyndon LaRouche, der profetisk advarede om det økonomiske sammenbrud og truslen om fascisme, men samtidig foreslog løsninger, der kunne afhjælpe krisen. Den "anglo-hollandske liberale klike", der så LaRouche som en trussel mod deres magt på grund af hans ideer, forsøgte at dræbe ham, nedlagde hans publikationer med hundredtusindvis af abonnenter og gennemførte en massiv smædekampagne for at bagvaske ham og til sidst anbringe ham i fængsel. Flertallet af amerikanerne accepterede løgnene og tillod som følge heraf, at deres egne tanker blev fængslet.

De voksende rædsler i form af krig, massesult og hyperinflation, der truer milliarder af menneskers liv, er et direkte resultat af, at folk tilslutter sig den politik, som vores såkaldte regering fører. Men i dag samarbejder Ruslands præsident Putin og Kinas præsident Xi om at skabe en ny økonomisk orden baseret på menneskelig værdighed, udvikling og videnskabelige fremskridt. Denne nye orden vil ikke blive besejret af sanktioner, da den repræsenterer mindst 40 % af verdens befolkning. Eftersom USA blot repræsenterer 4 % af verdens befolkning, isoleres USA yderligere, i takt med at USA forsøger at begrænse denne nye økonomiske orden. Formålet med sortlisten er at lukke munden på folk gennem frygt, ved at stemple dem der repræsenterer sandheden, som "informationsterrorister" eller "politiske ekstremister" eller "oprørere". Grunden til at de russiske soldater har så høj moral, og at de unge mennesker i Irak og Yemen er så optimistiske, er, at de har håb om en bedre fremtid. Grunden til at amerikanerne er så pessimistiske er, at vi befinder os på den forkerte side af historien og har forladt de

principper, som engang inspirerede hele verden. Sare udtrykte, at hendes største frygt ikke er, at de "sadistiske folkemorderiske perverse" vil få succes med deres planer om globalt diktatur, for det vil de ikke opnå, men at når deres system bryder sammen, mon vi så vil være fornuftige nok til at samarbejde med Rusland og Kina, eller vil vi overgå til en ny mørk tidsalder, som civilisationen aldrig vil komme sig over igen? Derfor må censuren bringes til ophør, og i 100-året for hans fødsel skal LaRouches navn renses.

Den næste taler var Gretchen Small fra Executive Intelligence Review, en af lederne af en særlig undersøgelsesgruppe, der for nylig har udarbejdet to afgørende rapporter: "Kievs 'Info Terrorist'-liste: 'Global NATO' udsteder anslag mod fredsforkæmpere" og "Ukraines database over dødslistes: myrotvoret.center". Hendes præsentation var primært en synopsis af de to rapporter, som varmt kan anbefales. Der blev dog gjort opmærksom på en meget vigtig pointe, nemlig at CCD, der blev dannet i april 2021, længe før den russiske "særlige militære operation", er en stedfortræder, som USA, EU og NATO bruger til at udpege folk internationalt betragtet som "informationsterrorister", der vover at afvige fra den vestlige "fortælling". Hvis folk, der fører en dialog om fred, bliver udpeget som "informationsterrorister", som i Schiller Instituttets tilfælde, overgår dette langt mere end George Orwells roman 1984.

Derefter talte oberst Richard H. Black (pensioneret). Hans indlæg var "Forbud mod ulovlige forsøg på at bringe amerikanske borgere til tavshed". Oberst Black udtrykte sin forargelse over, at bevillinger fra den amerikanske kongres anvendes til at finansiere en udenlandsk enhed, Ukraines CCD, til at undertrykke ytringsfriheden her i USA. Han gennemgik, hvorledes det lykkedes den amerikanske befolknings forargelse og modreaktion at få Homeland Securitys Disinformation Governance Board, som skulle ledes af den klovneagtige og narcissistiske Nina Jankowicz, lukket midlertidigt ned. Det

indlysende formål med dette navn var politisk censur. Men Biden-administrationen overførte med støtte fra Kongressen blot denne funktion til Ukraine. CCD er blevet brugt til at udpege folk her i USA med saglige udenlandske synspunkter, som f.eks. senator Rand Paul og tidligere kongresmedlem Tulsi Gabbard, som "informationsterrorister". Oberst Black mener, at CCD foretager henvisninger til Myrotvorets Center, som derefter målretter disse henvisninger til mord, idet han nævner eksemplet med Darya Dugina, som blev sprængt i luften i Moskva af en bombe, der blev placeret under hendes bil den 20. august. Han gav også udtryk for, at han på baggrund af en artikel i Rio Times mener, at den mand, der forsøgte at myrde Argentinas vicepræsident Cristina Fernández de Kirchner, Fernando Sabag Montiel, kan have forbindelser til den nazistiske Azov-bataljon i Ukraine. Black afsluttede med at forlange, at det skal forbydes Kongressen at misbruge bevillinger til at censurere amerikanere.

Dr. George Koo, formand for Burlingame Foundation, stillede spørgsmålet: "Hvorfor er mit navn på en sortliste?" Han erklærede, at han aldrig offentligt har udtalt sig om, at konflikten i Ukraine er en stedfortræderkrig mod Rusland, eller om de ukrainske nazistiske formationer. Hans konklusion var, at hans præsentationer på Schiller Instituttets konferencer, hvor han anbefalede en afslutning på krigen gennem diplomati, må have været den udløsende faktor for hans optagelse på listen. Selv om han på en måde udtrykte ære over at være på CCD-listen for sine synspunkter om støtte til en afslutning på krigen, er han også forarget over, at amerikanske skatteyderes penge bruges i et forsøg på at lukke munden på ham.

Jim Jatras, tidligere rådgiver for det republikanske senatslederskab, talte om emnet "Schiller Instituttet": "Lighting Rod To Meet Perilous Times". Han indledte med at sige, at vi i sandhed befinder os i en farlig tid, eftersom Biden-administrationen sammen med den republikanske ledelse

presser på for at få en global krig, og fordi Biden i sin tale på Labor Day stemplede omkring halvdelen af det amerikanske folk som fascister og ekstremister. USA's støtte til CCD i Ukraine udsætter amerikanere for voldshandlinger. Jatras mener, at vores efterretningstjenester er medskyldige i støtten til CCD, og at Kongressen må stoppe dette. Han udtrykte sin taknemmelighed over for Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet for at være flagskibet og lynaflederen, der kæmper for at få dette til at blive en realitet.

David Pyne, vicedirektør for Nationale Operationer for EMP Task Force on National and Homeland Security, betitlede sin præsentation: "Hvordan er det at fremme en realistisk fredsplan en krigsforbrydelse?" Han indledte med at angribe præsident Biden for hans "tirade i den bedste sendetid" mod 74 millioner amerikanere, hvor han betegner dem som ekstremister og fascister. Han stillede også spørgsmålet: "Hvorfor forsøger man at lukke munden på folk, der er imod krig?" Pyne fortalte, hvordan han i god tid på forhånd advarede om, at Rusland ville invadere, hvis Ukraine undlod at erklære neutralitet. Efter den militære operation offentliggjorde han en fredsplan, for hvilken han blev tilsvinet af ukrainerne som en betalt propagandist for Rusland og efterfølgende sat på CCD's sortliste. Han modtog en syndflod af hadefulde e-mails fyldt med skældsord for den "forbrydelse", at han ønskede at afslutte krigen gennem diplomati, så genopbygningen af landet kunne påbegyndes. Han mener, at Biden-regeringens politik med at forsyne Ukraine med langtrækkende våben driver os mod en atomkrig.

Igor Lopatonok, filminstruktør ("Ukraine on Fire" og "Revealing Ukraine") og nær ven af Oliver Stone, navngav sin præsentation: "Shut Down the Nazi Kill List, It Is Not Just in Ukraine" (Luk nazisternes dødsliste, den findes ikke kun i Ukraine). Lopatonok indledte med at diskutere Maidan-kuppet i 2014 og dets efterspil. Myrotvorets Center blev oprettet efter kuppet sammen med tre tv-stationer finansieret af George

Soros, den hollandske ambassade og andre vestlige kilder for at formidle en pro-vestlig fortælling. Nazistiske formationer blev også integreret i de ukrainske væbnede styrker, og der blev iværksat militære operationer mod Donbas-regionen, hvor flertallet af befolkningen var imod kuppet. Myrotvorets blev i første omgang brugt til at ramme folk i Donbas, derefter alle i Ukraine, hvis de var imod det nazistiske regime, og derefter hele det internationale samfund. Der er 5.000 udenlandske journalister på Myrotvorets' dødsliste, hvoraf mange er blevet dræbt. Da Biden kom til magten, eskalerede situationen. Lopatonok har selv været på drabslisten siden 2019, og han er overbevist om, at vi må lukke den nu, ellers vil den føre til en drabsliste her i USA. Vi må kalde Myrotvorets for det som det er – nazistisk.

Bradley Blankenship, en journalist, der har skrevet for RT, Xinhua, CGTN og andre nyhedsbureauer, mener, at han er den yngste person på CCD's sortliste. Han voksede op i det nordlige Kentucky, som var centrum for opium-epidemien. Tidligere i sin karriere har han rapporteret om krigen i Syrien og er blevet angrebet som betalt agent for Hizbollah, og han har rapporteret om Ecuador, hvor han blev udpeget af Moreno-regeringen som mål for at afsløre menneskerettighedskrænkelser. I øjeblikket er han mål for angreb fra regeringen i Tjekkiet, hvor han nu bor, fordi han kritiserede nedrivningen af statuen af en sovjetisk general, der hjalp med at befri Tjekkosllovakiet fra den nazistiske besættelse. I Tjekkiet kan en person blive sendt i fængsel for at give udtryk for pro-russiske synspunkter. Blankenship mener, at han blev opført på CCD-listen, fordi han anførte, at de vestlige sanktioner mod Rusland ikke virker, at Ukraine er et arnested for højreekstremisme, og at Ukraine bør forhandle om en fredsaftale. Han gjorde opmærksom på, at han aldrig har støttet Ruslands invasion af Ukraine og mener, at invasionen er en overtrædelse af folkeretten. Da han ved, at CCD støttes af USA, har han svært ved at føle nogen form for fædrelandskærlighed over for sit land.

Den efterfølgende præsentation var af Eva Bartlett, en canadisk journalist, som har dækket krigen i Gaza, Syrien og Donbas. Hun er på Myrotvorets dødsliste og mener, at hun blev sat der på grund af en artikel, hun skrev for MintPress News, som beskrev de ukrainske væbnede styrkers beskydning af civile mål i Donbas. Ikke alene fortsætter denne beskydning, men Donetsk-regionen blev for nylig bombarderet med tusindvis af "petalminer", som er små eksplosive anordninger, der ligner børnelegetøj. Eftersom Ukraine har underskrevet traktaten om forbud mod disse typer ammunition, udgør deres anvendelse af petalminer en krigsforbrydelse. Indtil nu er 60 civile blevet lemlæstet af disse sprængstoffer. Hun erklærede, at Canada er inficeret med pro-nazistiske ukrainere, hvilket gør hende bange for, at hvis hun skulle vende tilbage til sit hjemland (hun har ikke været der siden 2020), ville regeringen ikke gøre noget for at beskytte hende. Denne frygt forstærkes af det faktum, at det regeringskontrollerede Canadian Broadcasting Corporation kørte en kampagne, hvor hun blev stemplet som russisk propagandist. Meget af den propaganda, der blev fremsat af CBC, ligner den der er indeholdt i hendes profil på Myrotvorets dræberliste. Ifølge Bartlett er der 327 børn på drabslisten. Hun fortalte også, hvordan det hotel, hvor hun boede under sit besøg i Donbas, som normalt bruges af udenlandske journalister, blev beskydt af ukrainerne, mens hun befandt sig i bygningen.

Den sidste taler var Mira Terada, leder af den Moskva-baserede Foundation To Battle Injustice. Hun redegjorde for fondens bestræbelser på at lukke Myrotvorets hjemmeside. Fonden har fremlagt beviser for FN, FN's Sikkerhedsråd, UNICEF og andre agenturer vedrørende Myrotvorets' forbrydelser. Terada talte om det store antal børn på listen, herunder to niårige børn, samt det store antal journalister fra 38 forskellige lande. Hun mener, at det kun er muligt at vinde kampen for at lukke Myrotvorets ved hjælp af en fælles indsats fra organisationernes side. Fonden er i øjeblikket i færd med at udsende en erklæring til godkendelse af det internationale

journalistfællesskab og vil snart stille en online-underskriftsindsamling til rådighed på deres websted.

Tysk jurist og forfatter: Tysk kansler må fordømme Ukraines fascistiske hitliste (engelsk)

A Blacklist of Ukraine Critics Can Expect To Be Prosecuted as “information terrorists” and “war criminals”

Aug. 9, 2022 (EIRNS)—The German main alternative portal, Nachdenkseiten (NDS), on Monday released the following statement by Dr. Wolfgang Bittner on the Ukrainian Black List, with a personal short introduction by the publisher Albrecht Müller. Dr. Bittner spoke at the last international Schiller Institute conference among other international personalities, who found themselves on the Ukrainian target list.

Albrecht Müller, publisher of NDS, is an economist, journalist, and former SPD-politician, was Chief of Planning in the Chancellor’s Office under Willy Brandt and Helmut Schmidt; and from 1984-87 member of the German Bundestag for the SPD.

The translation of Müller’s introduction and Dr. Bittner’s full statement follows:

Re: Ukrainian Black List. Now the chancellor is in demand

The Center for Combating Disinformation (CCD), which is subordinate to the Ukrainian president, has blacklisted

several Germans in addition to personalities from other countries – including Rolf Mützenich, chairman of the SPD parliamentary group in the Bundestag, Alice Schwarzer and Wolfgang Bittner, author of the NachDenkSeiten. This is a process that is unacceptable in view of the heated atmosphere and the violence that may ensue against the people on the list. Here, if already the foreign minister presumably cannot be relied upon, the Federal Chancellor is demanded. – Wolfgang Bittner has written a statement on the matter. Here it is. Albrecht Müller.

A statement by Wolfgang Bittner

Ukraine's Center for Combating Disinformation (CCD) has published a blacklist that includes 72 public figures who have spoken out on the Ukraine conflict and allegedly "promote narratives consistent with Russian propaganda." The CCD is under the authority of Ukrainian President Volodimir Zelensky's National Security and Defense Council.[1] The list, which includes photographs, is available for viewing on the Internet.[2]

Among those named are: University of Chicago political scientist and international relations analyst John J. Mearsheimer, former CIA officer and co-founder of Veteran Intelligence Professionals for Sanity Ray McGovern, former senator and head of the U.S. Army's Criminal Justice Division at the Pentagon Richard Black, SPD parliamentary group leader Rolf Mützenich, journalist and Emma editor Alice Schwarzer, the party leader of the civil rights movement Solidarity and founder of the Schiller Institute Helga Zepp-LaRouche, Swiss ex-intelligence officer and author Jacques Baud, former secretary general of the Congress of South African Trade Unions and minister in President Nelson Mandela's post-apartheid cabinet Jay Naidoo.

When I recently learned that I, too, was on this list of alleged enemies of Ukraine, I was surprised and perplexed,

and, based on the reactions around me, alarmed. Scott Ritter, former Marine Corps intelligence officer and UN weapons inspector, who is also on the CCD list, wrote about this in an open letter to U.S. Congressmen:

“As a citizen of my constituency whose name is on a so-called ‘blacklist’ published by the Ukrainian Center for Counter-Disinformation, my personal and professional life has been and continues to be adversely affected by the chilling effect of being labeled a ‘Russian propagandist’ simply for exercising the right to free speech guaranteed by the United States Constitution. Moreover, Ukraine has in the past turned ‘blacklists’ of this kind into ‘kill lists,’ so that those who speak out against Ukrainian government policies are murdered or threatened with violence.”[3]

The head of Ukraine’s Center for Combating Disinformation, Andriy Shapovalov, whose salary is reportedly paid from U.S. taxpayer funds, convened a roundtable on combating disinformation in Kiev on July 14, 2022. On that occasion, he referred to blacklisted individuals as “information terrorists” who should expect to be prosecuted as “war criminals.”[4] Involved was the U.S. Civil Research and Development Fund (CRDF Global Ukraine), an organization authorized by the U.S. Congress and supported by the U.S. State Department to promote international scientific and technical cooperation. U.S. State Department officials participated in the roundtable, as has become known.[5]

Thus, it can be assumed that discrimination and persecution of critics of Ukrainian and U.S. Ukrainian policy is taking place with the support of U.S. authorities. This is a scandal that needs publicity. True, I am in good company on this list of “information terrorists and war criminals.” But that a European state, whose government calls itself democratic, can do such a thing openly and unchallenged in collusion with US authorities is a disgrace.

The Ukrainian fascists and their helpers obviously know no inhibitions anymore, and they have been confirmed and supported for years by the Western governments, especially the US, British and German ones, their crimes are systematically concealed. But with this black list, in my opinion, the denounciators and warmongers expose themselves.

It is unacceptable that state terrorism is practiced here under the eyes of the world public. The persecution of critics and opposition figures by Ukrainian government organizations must be stopped immediately. The German government is called upon to lodge a protest with the Selenski government against the discrimination against German citizens, of which the SPD parliamentary group leader is one, and to cease all aid to Ukraine. The list of the CCD must be deleted immediately.

It remains to be seen whether this will happen and how the matter will develop further. Since well-known personalities from all over the world are being persecuted here, this will not be easy to ignore internationally. The political situation is appalling, and the persecution of dissenters in connection with the Ukraine war is taking on forms of unchecked fascism. But the Ukrainian government cannot count on the people under attack to be intimidated.

The writer and publicist Dr. jur. Wolfgang Bittner lives in Göttingen. From him appeared in 2014 "The conquest of Europe by the United States," 2019 "The homeland, the war and the Golden West" and "The new West-East conflict" and 2021 "Germany – betrayed and sold. Backgrounds and Analyses."

<https://www.nachdenkseiten.de/?p=86695>

[“1] Disinformation in Ukraine – Doubts about President’s Intentions [”deutschlandfunk.de

[“2] cpd.gov.ua/reports/спікери-які-просувають-співзвучні-ро/

[“3] consortiumnews.com/2022/07/27/us-should-not-fund-

ukrainian-blacklist/

[“4] consortiumnews.com/2022/08/03/scott-knight-chuck-schumers-was-on-free-speech/

[“5] Ibid.

Parlamentsmedlem fra Die LINKE fremsætter officiel forespørgsel til den tyske regering om den ukrainske “fjendeliste”

Den 9. august 2022 (EIRNS) – den 2. august 2022 offentliggjorde Andrej Hunko, tysk medlem af Forbundsdagen (Die LINKE), teksten med de officielle spørgsmål til den tyske regering vedrørende den nye “fjendeliste” i Ukraine.” <https://twitter.com/AndrejHunko/status/1554532149004587011>

Hunko er en meget prominent, mangeårig forbundsparlamentariker, med omfattende internationale aktiviteter; han er medlem af PACE (Europarådets Parlamentariske Forsamling) og har rejst til talrige lande som valgobservatør for OSCE. Han fremsatte tidligere, efter kuppet i 2014, forespørgsler om de involverede nazistiske netværk; han rejste også til Donbass sammen med en kollega for at levere humanitær hjælp, hvorefter han fik indrejseforbud i Ukraine. Han blev desuden placeret på en ukrainsk fjendeliste for to år siden (se nedenfor).

Her er teksten til det spørgsmål, som han stillede ifølge et opslag på twitter:

“Har forbundsregeringen på nuværende tidspunkt forholdt sig til, at tyske statsborgere, herunder offentlige personer som Alice Schwarzer og Dr. Rolf Mützenich, er blevet opført på listen over formidlere af russisk propaganda (se <https://cpd.gov.ua/> samt “Ukraine blacklists Alice Schwarzer” i Berliner Zeitung, s. 13, 29.7. 2022) af ” Center for bekæmpelse af Desinformation i Ukraines nationale sikkerhedsråd” og reageret (i bekræftende fald hvordan?), og blev denne liste sat på dagsordenen hos den ukrainske regering af forbundsminister Nancy Faeser (SPD) samt forbundsarbejdsminister Hubertus Heil (SPD) under besøget i Ukraine?

(<https://www.bmi.bund.de/SharedDocs/kurzmeldungen/DE2022/07/faeserukraine.html>) (hvis ja, angiv venligst omstændighederne, f.eks. dato og kontaktniveau).”

Sammen med dette henviser Hunko i et andet indlæg til den “berygtede Mirotworez-liste”. Han er blevet anbragt på denne ukrainske fjendeliste, som har eksisteret i to år. Ifølge dette tweet siger Hunko, at “mindst to af dem på listen er blevet myrdet i mellemtiden”. Den [tyske] forbundsregering fordømte listen, men tog aldrig for alvor initiativ til at fjerne listen.”

Ifølge andre rapporter blev Viktor Orban, Ungarns premierminister, også sat på Mirotworez-listen, fordi han nægtede at lade vestlige våbenleverancer til Ukraine passere, modsatte sig energiembargoen mod Rusland og udøver “anti-ukrainsk” propaganda. Listen indeholder private adresser på politiske fjender.

Oberst Richard Black: "USA fører verden ud i atomkrig".

Interviewet er udgivet af Schiller Institute d. 26. april 2022 på denne video.

Interviewet er oversat til dansk af Jens Kristian Bech Pedersen og udgivet i NewSpeek den 15. juni 2022. Det kan læses i engelsk transskription på dette link.

MB: Goddag. Jeg hedder Mike Billington (MB) fra Executive Intelligence Review og Schiller Institute.

I dag sidder jeg her sammen med oberst og senator Richard Black (**Oberst RB**), der har gjort tjeneste i 31 år i det amerikanske Marinekorps og i den amerikanske hær. Og som derefter har siddet i Virginia House of Delegates fra 1998 til 2006, og i staten Virginia Senate fra 2012 til 2020. Oberst Black vil få lejlighed til i løbet af interviewet selv at beskrive sin militære tjeneste.

Så velkommen til oberst Black.

Vi har USA, UK og NATO, som protesterer mod Rusland i den krig, der foregår i Ukraine, og vi har den økonomiske krig, der bliver ført direkte imod Rusland; og dette bliver ledsaget af en informationskrig, der har til formål at dæmonisere Rusland og særligt præsident Vladimir Putin.

Et ofte gentaget billede er, at de russiske militære styrker udfører grusomme aktioner med mord på civile, ødelæggelse af beboelsesområder – og ofte henviser man til de russiske militære operationer i Syrien (*OA: fra 2015 og fremefter*), og påstår, at de har gjort de samme ting i Syrien, og især imod Aleppo. Disse skulle være formodede eksempler på deres krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden.

Oberst Black, du har været en førende international talsmand,

der gennem mange år har afsløret løgnene om, hvad der foregik i Syrien og under krigen mod Syrien. Så lad mig for det første spørge: Hvordan og hvorfor blev Rusland involveret militært i Syrien? Og hvordan står dette i kontrast til USA's og NATO's formodede retfærdiggørelse af deres militære intervention i Syrien?

Forskellen på USA's og Ruslands krigsførelse i Syrien

Oberst RB: Ja, lad mig begynde med at gøre vore lyttere opmærksom på, at jeg er meget patriotisk. Jeg meldte mig frivilligt til Marinekorpset. Og jeg meldte som frivillig til at deltage i Vietnam-krigen, hvor jeg kæmpede sammen med Marinekorpset i de blodigste kampe under hele krigen; som helikopterpilot gennemførte jeg 269 kampmissioner med min helikopter. Min helikopter blev under fire af missionerne ramt af luftværnsild. Jeg kæmpede derefter i Vietnam som infanterisoldat i Første Marine Division. Og under én de halvfjerds kamppatrulje-opgaver, som jeg deltog i, blev begge mine radiomænd dræbt, og jeg selv blev såret, mens vi med et modangreb forsøgte at redde en marineenhed, der var blevet omringet i en fremskudt stilling.

Så jeg er meget pro-amerikansk. Jeg var faktisk selv en del af NATO, og jeg var rede til at dø i Tyskland for at forsvare det land mod et angreb fra Sovjetunionen.

Men jeg føler ikke, at – – – hvad jeg vil sige er, at Rusland er overhovedet ikke Sovjetunionen. Folk forstår ikke dette, for medierne har ikke gjort det klart. Men Rusland er ikke en kommunistisk stat; Sovjetunionen var derimod en kommunistisk stat.

Aleppo

Altså, der er især én påstand, som jeg har hørt, og som specielt har irriteret mig, måske på grund af mine erfaringer i Syrien. Forstår du, jeg har været i byen Aleppo. Aleppo er den største by i Syrien; eller det har den i det mindste været, før krigen begyndte. Der blev udkæmpet et enormt

militært slag i og omkring Aleppo. Nogle kalder det den syriske krigs "Slaget om Stalingrad"; og det er ikke en dårlig sammenligning. Det var en frygtelig og voldsom kamp, som fandt sted fra 2012 til 2016. Under al form for kamp i by er enhver militær styrke tvunget til at ødelægge bygninger. Bygninger bliver sprængt i stumper og stykker i et uhyre massivt omfang; og dette sker hele tiden, mens kampene kæmpes, og også når de genoptages efter en kamppause.

Forstår du, jeg har bevæget mig gennem Aleppos gader, mens der stadig foregik kampe omkring mig. Jeg har stået og kigget ud igennem de revner, der var imellem sandsækkene, over imod de områder, der var behersket af fjenden. Jeg har stået oppe på de kampvogne, der var blevet skudt itu, og har oplevet den slags ting.

Hvad jeg ved, og som jeg kan fortælle om Aleppo, er, at Rusland havde en ejendommelig modvilje mod at blive inddraget i krigen i Syrien. Krigen begyndte i 2011, da USA foretog en operativ indsættelse af strategiske efterretningsenheder, og begyndte at koordinere med Al Queda og andre terrorgrupper. Vi havde også været stabile støtter af Al Queda i lang tid, før krigen formelt begyndte. Vi støtter tilmed Al Queda i dag, hvor de er blevet trængt sammen i Idlib-provinsen (OA: i det nordvestlige syrien).

CIA har sendt forsyninger til dem under den hemmelige operation Timber Sycamore; vi har givet dem alle de panserværnsvåben og luftværnsmissiler, som de har. Vi har altid brugt Al Queda som stedfortræder-enhed (OA: proxy-enhed) for vore landstyrker. Al Queda har sammen med ISIS udført kampmissioner for USA, og har gjort det sammen med et stort antal tilknyttede organisationer, der på en måde indbyrdes udveksler kampstyrker med hinanden. Vi har Den Frie Syriske Hær (OA: oprørshæren i Syrien) og dens soldater, der bevæger sig uhindret og vedvarende fra ISIS til Al Queda og videre til Den Frie Syriske Hær.

Vores mål var at styrte Syriens lovlige regering

Det var altså os, der startede denne krig. Men USA har en strategisk politik, der går ud på at anvende stedfortræderenheder, når der skal føres krig. Vores mål var at styrte Syriens lovlige regering. For at opnå dette brugte vi stedfortræder-soldater, der var de mest voldelige af alle terrorister.

Noget ganske lignende sker for øjeblikket i Ukraine. Men lad os vende tilbage til Aleppo. Med den syriske hær, der kæmpede sammen med Hizbollah, som var meget effektiv, og nogle styrker, der var blevet organiseret af Iran, så var Syrien virkelig noget af en indviklet forestilling, der skulle styres af de syriske generaler. De havde udkæmpet denne voldsomme bykamp, en meget brutal og morderisk kamp; og de havde kæmpet den i fire år, førend Rusland overhovedet gik ind i krigen. Så efter fire års kampe var Aleppo præget af enorme ødelæggelser.

På dette tidspunkt fik Rusland en opfordring fra Syriens lovlige regering til at gå ind i krigen. Men i modsætning til de oplysninger, vi fik fra mange af medierne, gik de ikke ind i krigen med landstyrker. Jo, de havde nogle få landbaserede enheder; de havde enheder fra militærpolitiet, nogle få artillerienheder, nogle få specialoperationsenheder og en del militærrådgivere og den slags. Men de gik ikke ind med nogen betydelig landstyrke.

Derimod var der en meget betydelig og effektiv luftstyrke, som støttede det syriske luftvåben. Men det var i virkeligheden først i krigens sidste år under slaget om Aleppo, i krigens sidste år, at russerne gik ind i krigen. Deres luftvåben var meget effektiv, og det på et tidspunkt, hvor de syriske styrker havde opnået en ganske betydelig nedslidning af terrorenhederne. De russiske styrker var derfor i stand til at afgøre udfaldet af krigen. Aleppo blev dermed den afgørende sejr under hele den syriske krig.

Men at lægge skylden på russerne for den massive ødelæggelse, der foregik i Aleppo, er ganske bizart; for russerne var der slet ikke, var slet ikke til stede, da dette skete. Dette er simpelthen blot en del af den propaganda-fortælling, som har været ganske effektiv i Vesten. En fortælling, der er gået ud på at dæmonisere Rusland, og at fremsætte påstande uden substans og hold i virkeligheden. Men folk husker ikke de historiske kendsgerninger omkring disse ting, som er ret komplekse. Så nej, Rusland var ikke i nogen henseende ansvarlige for den massive ødelæggelse af byen Aleppo.

MB: Hvordan vil du sammenligne de krigsmetoder, som Rusland har brugt, i modsætning til de metoder, der er anvendt af USA og dets allierede i Syrien?

USA's terrorprægede militærstrategi under krigen i Syrien

Oberst RB: Ja, først og fremmest er det amerikanske engagement, USA's krig imod Syrien, en aggressionskrig. Vi indsatte vort strategiske efterretningsvæsens yderst hemmelige operationsenheder fra CIA's center for specialaktiviteter; det er en slags James Bond-fyre fra CIA. De er totalt machiavellistiske; de vil gøre hvad som helst; der gælder ingen grænser for disse fyre. Dem sendte vi ind i Syrien. Og det var os, der startede krigen i Syrien. Der var slet ikke krig, før vi sendte CIA ind for at koordinere med Al Queda-elementer.

Så vi startede krigen.

Og vi var ikke blevet inviteret til Syrien. I Syrien havde USA i realiteten overtaget to større områder, hvoraf det ene var et ret stort område. Floden Eufrat afgrænser omkring en tredjedel af den nordlige del af Syrien. USA invaderede dette område; vi indsatte faktisk landtropper i området, hvilket var illegalt i forhold til enhver gældende international lov. Det var rent ud sagt en erobring.

Dette var tilmed noget, der blev omtalt af John Kerry, som

dengang var udenrigsminister. Han var frustreret over de enorme sejre, som Syriens væbnede styrker vandt over Al Queda og ISIS; og han udtalte, at "vi må efter al sandsynlighed gå over til plan B."

Han offentliggjorde ikke, hvad plan B gik ud på, men det afsløredes over tid. Plan B var den amerikanske erobring af dette nordlige område af Syrien. Betydningen af erobringen af dette område af Syrien er, at det er brødkurven for hele det syriske folk. Det er dér, der avles hvede. Syrien havde faktisk et overskud af hvede, og folk fik en god ernæring i Syrien før krigen. Men vi havde til hensigt at fjerne hveden for at fremkalde hungersnød i det syriske folk.

Det andet, vi var i stand til, var at overtage hovedparten af de nationale olie- og gasfelter; de fandtes også i dette nordlige område af Syrien på den anden side af floden Eufkrat. Og ideen var, at ved at stjæle olien og gassen ville vi blive i stand til at nedlukke transportsystemet. Og samtidig ville vi blive i stand til i de syriske vinterperioder at lade den syriske befolkning fryse ihjel.

Disse mennesker levede i mange tilfælde i de rene ruindynger i de områder, hvor terrorist-hærene havde gennemført deres angreb med motoriserede divisioner, fuldstændigt havde ødelagt byerne, og overladt menneskene til at overleve i små lommer af ruindynger. Vi ønskede at udsulte menneskene og lade den syriske befolkning fryse ihjel. Dette var plan B.

Beslaglæggelsessanktioner

Men nu er sagen, at vi på et tidspunkt blev frustrerede. Hvorfor er syrerne, dvs. de bevæbnede syrere i dette meget lille land, på én eller anden måde så ukuelige? De kæmper imod to tredjedele af verdens samlede militære og industrielle styrke. Hvordan er det overhovedet muligt for et land med 23 millioner mennesker at modstå en sådan styrke i mere end et årti? Så vi besluttede, at vi måtte gribe til barskere handlinger; ellers ville vi totalt miste Syrien. Derfor

indførte Kongressen beslaglæggelsessanktioner (*OA: USA Freeze and Seize Operations*). Disse beslaglæggelsessanktioner var de mest brutale sanktioner, der nogensinde er pålagt et land.

Jeg vil sige, at ikke engang under Anden Verdenskrig var nogen sanktioner så strenge, som disse sanktioner imod Syrien. Vi var i krig mod Syrien. Vi gennemførte en flådeblokade mod landet. Vi devaluerede deres valuta gennem det internationale Swift-betalingsystem; og gjorde det dermed umuligt for dem at købe medicin eller lægebehandling. Så vi oplevede fx syriske kvinder, der udviklede brystkræft, sådan som vi også oplever det her i vort eget land. Men i modsætning til vort eget land, hvor brystkræft er blevet forholdsvis let at behandle, lukkede vi af for forsyningerne af medicin. Syriens kvinder ville så dø af brystkræft, når de ikke kunne opnå den medicinske behandling, fordi vi ved hjælp af Swift-systemet havde smadret deres valuta.

En af de sidste ting, vi gjorde – og beviserne på det er meget vage – men der var en meget mystisk eksplosion i en libanesisk havneby (*OA: 4. august 2020*). Det var en kolossal eksplosion, hvor en skibsladning af ammoniumnitrat-gødning sprang i luften. Eksplosionen dræbte hundredvis af libanesere, sårede flere tusinde mennesker, knuste Libanons økonomi og vigtigst af alt ødelagde det Libanons banksystem, der var et af de få livlinjer, som Syrien havde tilbage. Jeg mener ikke, at denne eksplosion var et rent uheld; jeg mener, at den var planlagt og organiseret; og jeg har mistanke om, at CIA havde kendskab til, hvilket land der udførte denne handling for at ødelægge havnen i Beirut.

Men hele vejen igennem alt dette ser man den machiavellistiske tilgang, hvor vi anvender ubegrænsede magtmidler og grænseløs vold. Og på samme tid kontrollerer vi de globale medier i en sådan udstrækning, at vi udrydder al diskussion om, hvad der virkelig foregår. Manden og kvinden på gaden tror, at alt er fint, og at alt sker af altruistiske årsager. Men sådan er det ikke.

MB: Under en del af din militære tjeneste var du auditor, og du var i en periode chef for Hærens Kriminalafdeling (OA: dansk Auditørkorpset) i Pentagon. Hvad mener du ud fra denne funktion og ud fra den internationale og militære lovgivning om den måde, som disse beslaglæggelsessanktioner blev udført på?

USAs støtte til ISIS og Al Queda i Syrien

Oberst RB: Jeg gjorde ikke tjeneste med ekspertise i international lov. Jeg var ekspert i militær kriminalitet. Men jeg vil sige, at det at føre krig mod en civilbefolkning er en meget alvorlig forbrydelse inden for lovbestemmelserne om krigsførelse. Én af de ting, vi gjorde, da vi allierede os med Al Queda, og nu og da også med ISIS, ja, vi bekæmpede jo ISIS på en meget voldsom måde, men vi gjorde samtidig det, at vi anvendte dem imod den syriske regering. Vi har altid arbejdet sammen med terroristerne; de var kernen i vores krigsførelse. Det var én af de politiske mål, som vi fulgte.

Inden for den ekstreme version af islam, wahabismen, var der den opfattelse, at man ejer den kvinde, som man i krig erobrer med sin stærke højre hånd. Denne opfattelse daterer sig tilbage til det syvende århundrede. Så vi fremmede denne bevægelse, der støttes af terrorister fra hundreder af lande; de kom til Syrien; de tilsluttede sig ISIS, de tilsluttede sig Al Queda og Den Frie Syriske Hær, alle disse forskellige grupper.

Og én af de ting, som de vidste, da de ankom, var, at de efter loven var berettigede til at myrde ægtemændene – jeg taler ikke om militærfolk, jeg taler om civile mennesker – de havde lov til at myrde ægtemændene, slå dem ihjel og havde derefter lov til tage deres kvinder i besiddelse og eje dem og deres børn. Og de gjorde dette i et enormt omfang. Så det var et voldtægtsfelttog, der fandt sted; et organiseret felttog med henblik på voldtægt over hele landet Syrien.

Der opstod faktisk slavemarkeder i nogle af de områder, hvor

disse oprørere befandt sig. De havde prislister over de forskellige kvinder, og ret interessant lå de højeste priser på de yngste børn. Der var nemlig et stort antal pædofile, og disse pædofile ønskede at eje små børn. For ifølge de love, der gjaldt for dem, havde de tilladelse til at voldtage disse børn igen og igen. De havde tilladelse til at voldtage de kvinder, som de havde stjålet fra de dræbte soldater eller de dræbte civile; og tilladelse til eje, købe og sælge dem imellem hinanden.

Dette foregik, ja, jeg siger ikke, at CIA skabte denne politik; men CIA forstod, at dette var en udbredt fremgangsmåde, og de lod det foregå, de kritiserede det aldrig på nogen måde.

Dette var meget frygteligt. Jeg talte med præsident Assad (*OA: i Syrien*) i 2016. Jeg havde dengang besøgt nogle af kampzonerne i hovedstaden, og jeg mødte så præsidenten, og han fortalte mig, at de på dette tidspunkt i parlamentet arbejdede med at få vedtaget en ændring af lovgivningen om statsborgerskab. De havde altid fulgt de islamiske love, som sagde, at et barns statsborgerskab bestemtes af faderens statsborgerskab. Men der var mange, titusinder, hundredtusinder af syriske kvinder, der var blevet gjort gravide af disse terrorister, som var hentet ind i Syrien. Det var derfor nødvendigt at ændre lovgivningen, så børnene fik syrisk statsborgerskab, og ikke skulle sendes tilbage til deres ISIS-far i Saudi-Arabien eller Tunesien. De kunne holdes tilbage i Syrien. Jeg kontrollerede det senere, og denne lov blev virkelig vedtaget og sat i kraft.

Men det viser blot den anden side af grusomheden. Når vi kæmper disse krige, lægger vi ingen begrænsninger på de grusomheder og på den umenneskelighed, som vi er rede til at påføre mennesker. Vi lægger dermed så store lidelser på dem, at det på én eller anden måde vil ende op med at regeringen styrtes. Og ende med, at vi måske tager deres olie, tager deres ressourcer.

MB: Hvilket klart er den politik, der også følges af den siddende amerikanske regering mod Rusland i dag.

USA's udvidelse af det amerikanske imperium og klapjagt på Rusland

Oberst RB: Ja, ja. Rusland er måske velsignet med flere naturlige ressourcer end noget andet land på jorden. De er en meget stor producent af korn, olie, aluminium, gødningsstoffer; af et umådeligt stort antal stoffer, som udgør sammenhængen i hele den globale økonomi. Og der er uden tvivl folk, der ser på dette og tænker: Forstår du, hvis vi på én eller måde kan opsplitte selve Rusland, vil der blive skabt formuer og billionærer i dusinvis. Og det har en vis attraktion. Vi har bestemt set, at noget af dette allerede har fundet sted på den måde, at udenlandske interesser har overtaget Ukraine og har tilegnet sig deres enorme ressourcer.

Men vi begyndte en klapjagt på Rusland, næsten straks efter at Sovjetunionen gik i opløsning i 1991. Sovjetunionen opløste sig selv; Warszawa-pagten opløste sig selv. Og ulykkeligvis var én af historiens store tragedier, at vi fejlede ved ikke at opløse NATO. NATOs eneste formål var at forsvare os mod Sovjetunionen; Sovjetunionen eksisterede så ikke længere. NATO stod dengang frontalt over for Warszawa-pagten, og så var Warszawa-pagten forsvundet, den eksisterede ikke længere. Der var ikke længere noget formål i, at NATO fortsat skulle eksistere; men vi bevarede NATO. Og NATO kunne ikke eksistere, medmindre den havde en fjende.

Rusland var desperat efter at blive en del af Vesten. Jeg mødtes med direktøren for Gazprom, den største virksomhed i Rusland; det var kort tid efter Sovjetunionens undergang (OA: år 1991). Han beskrev for mig, hvordan de kæmpede for at give deres medier en lige så stor frihed, som de havde i Vesten. Og de opfattede os som meget mere frie og åbne, end vi var. Og han sagde, forstår du, vi har et problem; for vi har dette oprør i Tjetjenien, som er en del af Rusland. Og han fortalte,

at de tjetjenske oprørere sendte videoer til russisk tv, og de viser så disse oprørsvideoer på russisk tv, fordi det nu engang er sådan, ytringsfriheden virker. Jeg sagde: Hvad for noget? Holder du mig for nar? Offentliggør I de fjendtlige propagandafilm? Ja, svarede han; er det ikke sådan, I gør i USA? Nej, sagde jeg, under Anden Verdenskrig fik vi fat på direktøren for Associated Press (*OA: stort nyhedsbureau*); ham satte vi i spidsen for krigstidens censuraktiviteter. Og der blev sat meget stramme rammer.

Men dette er blot et enkelt eksempel på, hvordan russerne kæmpede med problemerne. De gik fra at være et officielt ateistisk land til at blive netop den mest kristne større nation i Europa. Og det i høj grad. Ikke blot var befolkningen den mest kristne ud af alle større lande i Europa, men selv regeringen var en stor støtte for kirken, en stor støtte af den kristne tro.

De ændrede deres forfatning for at slå fast, at ægteskab var en forening mellem én mand og én kvinde. Og de blev meget restriktive omkring den praktiske mulighed for abort. De satte en stopper for oversøiske adoptioner, hvor nogle mennesker rejste til Rusland for at adoptere små drenge til brug for uetiske formål. Så Rusland er blevet en totalt anderledes kultur.

Under alle omstændigheder har USA denne mangeårige strategi, denne politisk-militære strategi, der går ud på at udvide vort imperium. Vi gjorde det i Mellemøsten, hvor vi forsøgte at skabe et stort neokolonialistisk imperium. Det endte med at hænge i laser. Befolkningerne ønskede det ikke. Og det synes, som om det er dømt til på et tidspunkt at blive udslettet – men det vil måske bestå i de næste hundrede år. Men i hvert fald er vi klar til at gøre noget lignende, efterhånden som vi bevæger os videre mod øst, faktisk op til den russiske grænse.

MB: Så USA's og Storbritanniens holdning til krigen i Ukraine har i løbet af disse få uger ændret sig fra ikke blot at

støtte krigen, men at opnå sejr for enhver pris. Dette har udenrigsminister Austin og flere andre erklæret. Og de pumper enorme mængder af ikke blot defensivt, men også offensivt militært våbenmateriel ind til Kiev-regimet. Hvad vil konsekvenserne være af en sådan politik, sådan som du ser det?

Ukrainerne som USA's stedfortrædere i den krig, som USA ønsker i Ukraine

Oberst RB: Jeg tror, at dette helt sikkert vil medføre én ting, nemlig at et kolossalt antal ukrainske soldater vil dø til ingen verdens nytte. En masse russiske soldater vil dø til ingen verdens nytte. De er unge mennesker. Du ved, unge mennesker drager afsted i krig. Jeg selv drog afsted i krig som et ungt menneske. Man tror, at alt, hvad dit land foretager sig, om det er rigtigt eller forkert, at alt, hvad dit land foretager sig, er helt fint. Det knuser mit hjerte, når jeg ser ansigterne på unge russiske drenge, der er blevet skudt ned – i nogle tilfælde på en meget kriminel måde af ukrainske styrker. Og på samme måde ser jeg også ukrainske unge mænd, som er blevet slagtet på slagmarken.

Vi er ligeglade! USA og NATO, vi bekymrer os ikke for, hvor mange ukrainere der dør. Vi bekymrer os ikke for de civile, ikke for kvinder, ikke for børn, ikke for soldater. *Vi er ligeglade.* Det er ligesom blevet en stor fodboldkamp. Forstår du, vi har vort hold. De har deres hold, hurra, hurra. Vi ønsker at opnå den største målscore og gøre den større og større. Og, forstår du, vi er ligeglade med, hvor mange af vore spillere der bliver krøblinge på kamppladsen, bare vi vinder.

Nu er vi i gang med at overføre groteske mængder af våben. Og det har bevirket aktiestigninger hos Raytheon, der producerer missiler, og hos Northrop Gumman, der producerer fly og missiler. Alle disse militærindustrier er blevet ganske kolossalt pumpet op økonomisk ved hjælp af skatte-dollars. Jeg tror ikke, at det i sidste instans vil komme til at ændre på resultatet. Jeg tror, at Rusland vil få overtaget. Ukrainerne

står i en meget vanskelig strategisk situation i øst.

Men hvis man ser på den måde, dette har udviklet sig på, anstrengte præsident Putin sig ganske kraftigt for at standse kursen mod krig i december 2021. Han gik så langt, at han over for NATO lagde skriftlige forslag på bordet, fredsforslag, der skulle afdramatisere hele situationen. For på dette tidspunkt var Ukraine i gang med at opmarchere sine militære styrker for at angribe Donbas. Så Putin forsøgte at standse dette. Han ønskede ikke krig. Og NATO gik fejl af det hele, man afviste Putins forslag, tog det aldrig seriøst og gik aldrig ind i seriøse forhandlinger.

Putin kunne se, at bevæbnede ukrainere med våben til at dræbe russiske styrker praktisk talt stod på grænsen til Rusland. På dette tidspunkt besluttede han at slå først. Man kunne tydeligt se, at dette ikke var noget forberedt og planlagt angreb. Dette var ikke et angreb lige som Hitlers angreb på Polen (*OA: i 1939*), hvor man som tommelfingerregel skal have en overlegenhed i styrkeforholdet på 3:1, når man angriber. Man skal opmarchere tre gange så mange kampvogne, artilleripjecer, fly og soldater som den modsatte part. Da Rusland invaderede, var det faktisk sådan, at de gik ind med, hvad de havde, og hvad de kunne skrabe sammen med kort varsel. Og de var i undertal over for ukrainerne. De ukrainske styrker bestod af ca. 250.000 mand. Russerne havde måske 160.000. Så i stedet for at have tre gange så mange styrker, havde russerne faktisk færre tropper end ukrainerne. Men russerne var tvunget til at angribe for at forsøge at forebygge den krig, der var ved at tordne sig op, og hvor ukrainerne havde opmarcheret deres store styrker imod Donbas.

Det er sådan, at Donbas ligger lige op til den russiske grænse. I Ukraine er det netop det område, som ikke ville støtte den revolutionsregering, der gennemførte kuppet i 2014, og som styrtede Ukraines regering. Dette område nægtede at underlægge sig den nye revolutionsregering i Ukraine. Dette område med den russiske befolkning erklærede sig derfor

selvstændigt. Og Ukraine havde opmarcheret deres enorme hærstyrker for at angribe Donbas. Rusland var følgelig nødt til at invadere for at forebygge det angreb, som Ukraine havde planlagt. Og man kan se, at Rusland håbede meget på, at de ville være i stand til at gennemføre denne specialoperation uden at de derved påførte ukrainerne urimelige tab; for de betragter, eller de betragtede i det mindste dengang ukrainerne som slaviske brødre, som de ønskede at have gode relationer til.

Men der findes et berømt foto med en russisk kampvogn, som var blevet standset af en folkemængde på omkring 40 civile mennesker. Disse mennesker var bare gået ud for at blokere vejen, og kampvognen standsede. Jeg kan bare fortælle dig, at i Vietnam, hvis vi havde oplevet en flok mennesker, der stod i vejen for en amerikansk kampvogn, der skulle forbi på vejen, så ville denne kampvogn aldrig have sagnet farten; ikke det mindste! Den ville ikke engang have brugt dythornet, den ville ikke have gjort noget som helst; ville ikke engang have affyret advarselsskud. Den ville bare fortsætte. Og jeg tror, at dette er meget typisk – jeg kritiserer ikke amerikanerne. Jeg var der selv og jeg deltog selv i kampene, og jeg ville sandsynligvis selv have fortsat med kampvognen og være braset lige igennem.

Men hvad jeg siger, er, at de russiske regler for magtanvendelse (*OA: obersten bruger det militære udtryk 'rules of engagement'*) var meget, meget forsigtige. De ønskede ikke at skabe stærkt had og fjendskab. Russerne invaderede ikke, for at – – – de bombede ikke el- og energisystemerne, mediesystemerne, drikkevandssystemet, broer og så videre. De forsøgte at skåne Ukraines infrastruktur, fordi de ønskede Ukraine tilbage til normale forhold. De ønskede dette overstået, og komme tilbage til dagligdagen. Men det lykkedes ikke. Ukrainerne ydede uventet hård modstand. De ukrainske soldater kæmpede med stor, stor tapperhed, stort mod. Så, derfor – – -. Nu er det hele kørt op i en spids, og det er

blevet meget mere alvorligt.

Men det er overraskende at betragte situationen og se, hvordan Rusland har luftoverlegenhed. De har ikke ødelagt jernbanesystemerne; de har ikke ødelagt energiproduktionen. Der er så mange ting, de ikke har ødelagt. De har aldrig bombet bygningerne i centrum af Kiev, Ukraines hovedstad. De har ikke bombet parlamentsbygningen. De har været utroligt tilbageholdende med disse ting, idet de har håbet imod håb, at der kunne opnås fred.

Men jeg tror ikke – – – jeg tror ikke, at Ukraine har noget som helst at gøre med beslutningen om fred eller krig. Jeg tror, at beslutningen om fred eller krig bliver taget i Washington DC. Så længe vi ønsker denne krig fortsat, vil vi fortsætte denne krig; og vi vil bruge ukrainere som stedfortrædere, og vi vil kæmpe til den sidste døde ukrainer.

MB: Hvordan kunne du forestille dig, at en mulig krig mellem USA og Rusland ville bryde ud? Og hvordan ville det være?

Vestens konstante krigseskalation i Ukraine og dumdristige kurs mod en atomkrig

Oberst RB: Hvis vi går tilbage til Første Verdenskrig, ved vi jo, at denne krig startede i 1914 med snigmordet på ærkehertugen af Østrig-Ungarn. Han og hans hustru blev dræbt. Drabet på disse to mennesker fremkaldte en dominoeffekt af alle disse alliancer, af vrede og mediehyperi. Og førend det hele var forbi, var 14 millioner – mener jeg, det var – mennesker blevet slået ihjel. Det er altid vanskeligt at finde de rigtige tal, men i hvert fald, det var et enormt antal millioner af mennesker, der døde på grund af dette.

Vi bliver nødt til at være meget bevidste om risikoen ved at lege disse tag-fat-lege. Fx så vi, at de tyrkiske medier offentliggjorde en artikel, der blot fortalte, at der ved Mariupol var iværksat en stor belejring, som russerne endte med at vinde. Det eneste område, som russerne ikke havde

erobret, var det velkendte stålværk.

Der er (OA: indtil medio maj 2022) en masse ukrainske soldater, der er omringet derinde. Og nu er det kommet for dagen, at der tilsyneladende er halvtreds franske officerer, der også er spærret inde i dette stålværk sammen med ukrainerne. De franske soldater har deltaget i kampene, og har styret slagets gang. Og dette har været holdt skjult, ultrahemmeligt, på grund af det franske præsidentvalg, der netop var i gang. Hvis det franske folk havde vidst, at der var et stort antal franske officerer spærret inde, og som sandsynligvis ville dø inde på dette stålværk, så ville det franske valg have fået et andet udfald: Marine Le Pen ville have vundet. Derfor var det meget vigtigt for hele den dybe stat, at det ikke blev afsløret for offentligheden, at de franske officerer var til stede på stålværket.

Vi ved, at der er NATO-officerer til stede i Ukraine som rådgivere i landoperationerne og så videre. Vi løber den risiko. Men nu er det mit gæt – og dette er et gæt, for jeg kan tage fejl – men flagskibet for den russiske flåde i Sortehavet, skibet *Moskva*, blev sænket efter at være blevet ramt af sø-missiler. Mit gæt er, at disse missiler, ja, jeg mener, at der er stor sandsynlighed for, at disse missiler blev affyret af franskmænd. Jeg kan selvfølgelig tage fejl, men disse missiler er så ultrasensitive og så farlige for vore skibe, at jeg ikke tror på, at NATO ville betroe disse missiler til ukrainerne eller til nogen som helst andre. Jeg tror, at de nødvendigvis må fastholdes under NATO's kontrol og kun anvendes i NATO operationer. Jeg mener derfor, at det er sandsynligt, at det var NATO-styrker, der faktisk sænkede *Moskva*.

Man kan se, at vi gennemfører disse ubesindige aktioner; og vi øger indsatsen hver eneste gang – jeg tilhører tilfældigvis det Republikanske Parti – men vi har i USA's senat to republikanske medlemmer, der har sagt, at "tja, vi bliver måske nødt til at bruge nukleare våben mod Rusland." Det er

vanvittigt. Jeg mener, at det er vigtigt, at folk begynder at diskutere, hvad en atomkrig vil komme til at betyde.

Men nu må man forstå, hvordan det er, vi amerikanere tænker: "Orh, vi er store, vi er barske og vi har alt dette materiel." Rusland er stort set sammenlignelig med USA hvad angår atomvåben. De har supersoniske missiler; det har vi ikke. Disse missiler kan virkelig undgå at blive opdaget i tide; og de kan affyres fra Rusland og nå San Francisco, Los Angeles, Chicago, Detroit, Baltimore, Washington D.C. og New York City.

Hvis man blot tænker på Virginia, hvor jeg tilfældigvis bor, og der opstod en atomkrig – – – og husk på, at russerne også har en meget stor og effektiv flåde af atomubåde, der ligger lige uden for USA's kyst. Disse ubåde medfører et stort antal missiler med atomspræghoveder, og de er i stand til at undvige alle vore forsvarssystemer. Så i Virginia, hvis vi bare ser på denne stat, hele den nordlige del af Virginia ville i bund og grund blive udslettet. Der ville næppe være noget menneskeligt liv tilbage i amterne Loudoun, Prince William, Fairfax, Arlington, Alexandria. Pentagon ligger i amtet Arlington: Pentagon ville simpelthen være gjort til en glødende masse af smeltet sand. Der ville ikke være noget liv tilbage. Og der ville heller ikke være levende mennesker i miles omkreds. Lige på den anden side af Potomac-floden ligger nationens hovedstad; der ville ikke være noget liv tilbage i nationens hovedstad. Bygningen Capitol vil være forsvundet for stedse. Alle monumenterne, alle disse glørværdige genstande – intet ville være tilbage.

Hvis vi ser på Virginias kyst, har vi Norfolk Flådebase og vi har Port of Norfolk. Vi har her den største ophobning af flådemagt på jordens overflade. Det er her, vi har anbragt alle vore hangarskibe, vore atomubåde, alle disse ting. Der ville ikke være noget som helst, der overlever. Der ville *intet være tilbage* af alle disse flådekapaciteter.

Og man kan fortsætte dette scenarium. Vi kan tale om New York

City, og sandsynligvis også selve bykernen i New York. Ikke blot ville alle være blevet slået ihjel; det ville sikkert også være umuligt for mennesker at bo i New York City flere hundreder af år frem i tiden. Byen ville ikke blot være ophørt med at være et sted for det vibrerende menneskelige liv, men byen ville være blevet helt udslukt i måske et halvt årtusinde; den ville ikke kunne genopstå i nogen civiliseret form.

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os. Hvis måske det, der foregår i Ukraine, var et spørgsmål om liv og død for USA, så ville det være noget ganske andet. Da Sovjetunionen placerede deres missiler på Cuba, som var rettet ind imod USA, var det helt bestemt værd at tage risikoen; for det skete lige på vore grænser og det truede os. Det var en kamp, der var værd at kæmpe, og en risiko, der var værd at tage. Russerne står i en situation, der er et nøjagtigt spejlbillede af Cuba-situationen. For dem afhænger Ruslands overlevelse af, om de kan forhindre NATO i at rykke yderligere frem, helt ind i Ukraine, helt frem til Ruslands grænser. De har ikke råd til ikke at tage denne kamp. De kan ikke tillade sig ikke at vinde denne krig.

Så jeg mener, det at lege med denne konstante krigseskalation i et område, der virkelig ikke har nogen betydning for amerikanerne – – – Ukraine er uden betydning for amerikanerne; landet har ingen indvirkning på vort daglige liv. Og alligevel spiller vi dette dumdristige spil, som udgør en stor risiko for menneskers liv i USA og Vesteuropa for ingenting! For absolut ingenting!

MB: Mange højerestående officerer forstår helt sikkert de konsekvenser, som du netop har beskrevet på en hårrejsende måde. Der er nogle officerer, der taler rent ud af posen i Italien, Frankrig og Tyskland, og som advarer mod at følge en kurs, som kunne føre til atomkrig. Men hvorfor hører vi ikke i USA sådanne røster fra højerestående officerer – pensionerede,

måske – som fortæller, hvad du fortæller her i dag?

Farerne for krig forties af de højerestående militære ja-sigere i USA

Oberst RB: Ser du, der har været en kolossal forringelse af kvaliteten af højerestående officerer. Denne forringelse går tilbage til, ja, i hvert fald 1990'erne. Vi havde meget, meget dygtige højerestående officerer på den tid, hvor jeg var i aktiv tjeneste – jeg forlod tjenesten i 1994 – folk af fremragende kvalitet. Men efterfølgende skete der det, at præsident Clinton overtog embedet; og senere fik vi Obama. Nu har vi fået Biden. Og de lægger et meget stærkt politisk filter over de militære officerer. Vi har fået en mængde militære "ja-sigere." Disse folk er ikke mennesker, der først og fremmest ofrer sig for USA og vort folk. De ofrer sig mest for deres karrierer og mulighed for at danne netværk med andre militære officerer, når de bliver pensionerede. Der findes et meget stærkt netværk, der kan hjælpe militære generaler ind i tænketanke, hvor de kan fremme krig, ind i organisationer som Raytheon og Northrop Grumman og alle disse forsvarsorganisationer, hvor de kan få plads i bestyrelserne og lignende.

Så du kommer til at betale noget af en personlig pris, hvis du siger: "Hej, stop! Krig er ikke i det amerikanske folks interesse." Hvis vi skabte en større kvalitet hos enkeltpersoner, så ville vi have folk, der havde mod til at sige: "Jeg er ligeglad med, hvad det personligt koster mig." Men det er meget vanskeligt at komme ind i rækkerne af højerestående officerer, hvis du er en person, der ledes af principper og patriotisme og hengivenhed for befolkningen i vor nation. Det er bare ikke sådan, det virker. Og på et kritisk tidspunkt får vi brug for en præsident, der vil tage fat og ryste træet, og bevirke, at en masse af disse mennesker falder ned fra træet; for de er farlige. De er meget farlige for Amerika.

MB: Helga Zepp-LaRouche (OA: *grundlægger af*

Schillerinstituttet) og Schiller Instituttet plæderer for det synspunkt – og vi har den 9. april 2022 holdt en konference med dette som tema – at den eneste måde, hvorpå vi virkelig kan standse dette fald ned i helvede og ned i et nukleart holocaust, er ved at skabe en fredsordning, der svarer til Den Westfalske Fred. I dette tilfælde i form af en international konference for at sikre en ny sikkerhedsstruktur og en ny udviklingsstruktur med ret til udvikling for alle lande. Og ganske som Den Westfalske Fred skal det være en konference, hvor alle sidder med ved bordet, anerkender landenes forskellige interesser, deres suverænitetsskrav, og gensidigt anerkender andres suverænitetsskrav, og hvor de tilgiver tidligere tiders forbrydelser.

Alt andet end dette vil bevare verdens opdeling i blokke, der er på krigsfod imod hinanden. Jeg spurgte før om, hvad det er, der forhindrer generaler i at tale frit ud om situationen. Og nu vil jeg så også spørge dig: Hvad vil det kræve at få amerikanere til at anerkende, at vi både kan og skal sætte os ned sammen med russerne og kineserne og med alle andre nationer, for at skabe en virkelig retfærdig verden, der er baseret på respekt for mennesket og på retten til udvikling og sikkerhed?

Hvad er sandheden om krigsforbrydelser i Ukraine-krigen – Butja?

Oberst RB: Jeg tror desværre, at der skal enorme lidelser til, for at tvinge dette frem, ganske som der var forud for Den Westfalske Fredsordning. En atomkrig ville kunne gøre det; eller et økonomisk sammenbrud af hidtil usete dimensioner, fx som et resultat af den tøjlesløse trykning af pengesedler, som vi har kastet os ud i over de seneste tyve år. Jo, der er ting, der ville kunne fremkalde en total forandring af holdningen til sikkerhed. Men netop nu er medierne så fuldkomment censurerede og så ensidige, at den amerikanske befolkning virkelig ikke har nogen forestilling om behovet for noget i den retning. Det vil blive vanskeligt.

Og, forstår du, netop på dette område er der sket noget interessant. Her i vort land ville man tro, at hele verden er imod Rusland. Men det er den ikke. Faktisk er der i verden flere større lande, som nærmest støtter Rusland i denne krig, for det første Kina, men så også Brasilien, og så er der også Sydafrika, Saudi Arabien – en lang række lande. Indien også. Indien står som en meget stærk støtte for Rusland. Vi har selv denne ide om, at vi på én eller anden måde står med en overordentlig retfærdig sag. Men en stor del af verden kan slet ikke se, at den er retfærdig; og en stor del af verden accepterer heller ikke den seneste propaganda om krigsforbrydelser, hændelserne i Butja. Det er formentlig den hændelse, der står allerøverst i diskussionerne om krigsforbrydelser.

Hvad skete der så i Butja? Der var blevet optaget en videofilm af et køretøj, der kørte ned ad gaden i Butja. Butja var blevet erobret tilbage fra russerne. Og for hver 30 meter eller deromkring lå der en dræbt person, som havde hænderne bundet på ryggen med strips. Dette blev ikke offentliggjort, førend fire dage efter at ukrainerne havde generobret Butja.

Vi vidste nærmest ingenting om selve hændelsen. Faktisk havde vi ikke engang bevis for, at menneskene var blevet dræbt. Men forudsat at de var blevet dræbt, så vidste vi ikke, hvor det var sket. Vi vidste ikke, hvem disse mennesker var. Vi vidste ikke, hvem der havde dræbt dem. Heller ikke, hvorfor de var blevet dræbt. Ingen kunne levere et troværdigt motiv for, at det skulle være russerne, som havde dræbt dem.

Russerne holdt Butja besat i en måned. Hvis de havde til hensigt at dræbe disse mennesker, hvorfor dræbte de dem så ikke i løbet af denne måned? Og hvis nogen har til hensigt at dræbe en flok mennesker, ville de så ikke samle disse mennesker på ét sted og skyde dem ned samlet på det sted? Hvorfor skulle de spredes langs med en vej, og over halvanden kilometer hen ad vejen?

Hvad vi derimod ved, er, at fire dage efter at borgmesteren i Butja glædestrålende havde bekendtgjort, at byen var blevet befriet, fire dage efter at den ukrainske hær havde indtaget byen, og den ukrainske hærs enheder for specialpropaganda var der også, netop da var der pludselig disse døde mennesker på vejen. Hvorfor var de der ikke, da russerne var der? Hvorfor fandt man dem først, da russerne var forsvundet?

Hvis jeg skulle se på dette som en simpel og almindelig kriminalsag, og jeg skulle forelægge sagen for Divisionen for Kriminelle Undersøgelser eller FBI, Militærpolitiet eller noget lignende, ville jeg sige: "Ok, for det første, lad os se på ukrainerne." Mit gæt ville være – og man starter med en fornemmelse, når man går i gang med at efterforske en forbrydelse – min fornemmelse er, at ukrainerne dræbte disse mennesker, efter at ukrainerne igen havde overtaget byen, og efter at de havde set sig omkring og sagt: "Ok, hvem var venligtsindede over for de russiske tropper, da russerne var her? Vi henretter dem." Det ville være mit gæt. For jeg kan ikke se noget motiv for, at russerne bare skulle have dræbt nogle få mennesker på deres vej ud af byen.

Ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse

Og ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse; for mediehusene er så monolitiske. Men vi har nogle kendsgerninger; vi ved fra udtalelser af en ukrainsk hospitalsleder – den fyr, der styrede hospitalet – han pralede med, at han havde givet strenge ordrer til alle sine læger om, at når sårede russiske krigsfanger og sårede fra kampene blev bragt ind, skulle de *kastres*.

Dette er bestemt en forfærdelig krigsforbrydelse, iværksat med en udtalelse fra en hospitalsleder. Og den ukrainske regering sagde: "Vi skal nok finde ud af lidt om, hvad der er sket," som om det ikke er nogen særlig stor ting. Jeg kan ikke komme i tanker om noget mere forfærdeligt, om nogen mere forfærdelig krigsforbrydelse, jeg nogen sinde har oplevet.

Og hvor kunne man høre om det? På ABC, på MSNBC eller CNN eller Fox News? Ikke en lyd! Og dog er beviserne ubestridelige.

Vi har et andet videoklip, hvor man ser et samlepunkt for krigsfanger, hvorfra ukrainerne ville føre krigsfangerne videre til et centralt afhøringscenter – og her er der tale om en syv minutter lang video – og i videoen ser man så, at de ukrainske soldater simpelthen skød alle krigsfangerne ned på stedet. De havde omkring tredive af disse sårede russiske soldater liggende på jorden, nogle af dem var tydeligvis ved at dø af deres sår. Og nogle af dem havde ukrainerne givet plasticposer over hovederne. Disse fyre ligger så dér, nogle af dem dødeligt sårede og med deres hænder bundet bag ryggen med strips; liggende sådan har de altså plasticposer over hovedet, så det er vanskeligt for dem at få vejret. Og de kan ikke få deres hænder fri, så de kan tage poserne af for at få luft.

I slutningen af videoen kommer ukrainerne kørende med en varevogn, hvori der er tre uskadte russiske krigsfanger. Da de tre mænd stiger ud af varevognen, skyder ukrainerne uden den mindste betænkning eller tøven to af disse mænd ned; de faldt sammen lige foran kameraet. Og den tredje mand falder på knæ og beder dem om, at de vil skåne ham. Så skyder de også ham ned. Dette er forbrydelser. Og de blev ikke tilbagevist af den ukrainske regering. Men man ville ikke nogensinde kunne få at vide, at det er sket. Jeg vil sige dig ligeud, at indtil nu er de eneste bevislige – jeg siger ikke, at der ikke sker krigsforbrydelser på begge sider – jeg siger kun til dig, at de eneste forbrydelser, hvor jeg har set, at der findes ret uafviselige beviser på krigsforbrydelser, er blevet begået på den ukrainske side.

Man hører ofte fortalt, at, ja, så har russerne ødelagt det ene og så har de ødelagt det andet. Jamen, så er jeg nødt til at fortælle dig om de krige, som vi amerikanere kæmpede, da vi invaderede Irak. Vi udnyttede effekten af " Shock and

Awe" (OA: egtl. "chok og rædsel" – et krigsførelsesprincip om det massive og altudslettende bombardement som led i krigens terror). Vi ødelagde praktisk talt alt i Irak, alt, der havde nogen betydning. Vi bombede både militære og civile mål uden at skelne særligt meget imellem dem. Koalitionen gennemførte 100.000 sorties på 42 dage (OA: én sortie er én kamp- eller bombemission for ét fly).

Det kan man så sammenligne med russernes indsats, der har gennemført 8000 sorties over omtrent den samme periode. 100.000 amerikanske sorties over for 8000 på ca. den samme tid. Jeg tror, at russerne har haft til hensigt at være mere selvkritiske i deres udvælgelse af mål. Hvor vi derimod fór ud, for at – – – filosofien om Shock and Awe er, at man ødelægger alt, hvad der er nødvendigt for at opretholde menneskeligt liv og for at et bysamfund kan fungere. Man smadrer vandforsyningen, de elektriske systemer, varmforsyningerne, olie- og gas-installationerne; og man ødelægger alle de større broer. Man fortsætter bare med at destruere alt.

Så det er virkelig ironisk. Og husk på, at Irak er et forholdsvis lille land. Ukraine er et enormt land. 100.000 sorties på 42 dage; 8000 sorties på omtrent den samme tid. En kolossal forskel i den brug af vold, som vi udøvede i Irak, og den, de har udøvet i Ukraine. Så vi har simpelthen ikke nogen troværdighed, når man virkelig dykker ned i kendsgerningerne og betragter den måde, som krigen er blevet gennemført på.

Opfordring til freds- og sikkerhedskonference

MB: Tak, senator Black, oberst Black. Jeg tror, at sådan som du har beskrevet de forfærdeligheder, der allerede finder sted, og man samtidig tænker på, at vi ikke kan sidde og vente på, at en atomkrig vil fremprovokere en ny fredsordning som Den Westfalske Fred, så vil jeg formode, at det, som du har beskrevet, allerede er forfærdeligt nok. Og kombineret med den hyperinflationiske opbremsning i økonomien, der nu fejer hen

over den vestlige verden, og som påvirker alle, så mener vi, at vi bliver nødt til at anerkende dette som det nødvendige mareridt. Og at dette skal blive det, der skal til for at vække borgerne i Europa og i USA til den nødvendige erkendelse af, at vi har kurs mod en mørk tidsalder.

Vi er af den opfattelse, at der må ske en opvågning hos de mennesker, som hidtil ikke har ønsket at erkende deres ansvar over for menneskeheden som helhed, men som nu er tvunget til at erkende dette. Det er grundlaget for, at vi har opfordret til en international konference med deltagelse af alle nationer, USA, Rusland, Kina, Indien og så videre; alle må sætte sig ned sammen for at gøre en ende på disse rædsler; men også for at skabe en stabil fred for menneskeheden og en fred, der kan fremmes gennem udvikling.

Vi siger tak til dig, fordi du har leveret denne smagsprøve på den grufulde virkelighed for en befolkning, der har brug for at høre det. Du har måske noget, som du gerne vil sige her til sidst.

Oberst RB: Og jeg vil sige tak til Schiller Instituttet for den enorme indsats, I har gjort for at opnå fred i verden. Det er én af de allervigtigste præstationer; og jeg sætter pris på den.

Jeg vil derudover bare tilføje en enkelt ting. Hvis man ser på Rusland, har de russiske styrker, der blev indsat i kampene i Ukraine, for størsteparten overhovedet ikke nogen kamperfaring. Der er tale om en fredstidshær. Rusland udkæmper ikke krige langt borte fra Ruslands grænser. Syrien er den eneste krig af betydning, som russerne har deltaget i langt borte fra landet. Dette kan man sammenligne med USA's situation; hvis én af vore soldater bliver pensioneret i dag efter tredive års tjeneste i det militære forsvar, vil han bogstaveligt talt ikke have gjort tjeneste én eneste dag, hvor USA ikke har været i krig. På en måde er dette mærkeligt. Det kan man se som en modsætning til situationen for det russiske

militære forsvar, som med nogle få undtagelser har eksisteret i dyb fred.

Vi bliver derfor nødt til at overveje, hvordan vi finder fred med hinanden, og finder grænserne for krig; og især sætter grænser for ideen om, at vi har brug for nulsumspillet, hvor alt, hvad vi erobrer fra den anden part, styrker os. Vi lever i en verden, hvor fred kan give enhver mulighed for at opnå velfærd og vinde rigdom. Men jeg tænker meget på, at hyperinflationen måske kan blive den chokbehandling, der vækker verden op til erkendelsen af, vi må skabe et nyt paradigme for fremtiden. Og på det punkt mener jeg, at Den Westfalske Fred kan være en mulig inspiration.

Så tak for lejligheden til at tale her. Der er altid et håb; og jeg tror, at fremtiden vil bringe gode ting, med Guds velsignelse.

MB: Også mange tak fra Schiller Instituttet, fra The LaRouche Organization og fra EIR. Vi vil offentliggøre dette så hurtigt som muligt; for det vil gøre en stor virkning. Tak.

Oberst RB: Igen mange tak.

Overskrifter for de forskellige afsnit er indsat af oversætter [og af NewSpeak].

Kina offentliggør "Faktapapir om National Endowment for Democracy, NED"

Den 7. maj 2022 (EIRNS) – I et tiltag, der har til hensigt at slå "mange fluer med ét smæk", har den kinesiske regering

udgivet et "Faktapapir om National Endowment for Democracy". "Faktapapiret" beskriver, hvordan CIA's operationer for at underminere udenlandske regeringer under Den kolde Krig blev omdannet til denne offentlige-private mekanisme, der betegnes som en "NGO", med henblik på at blande sig i andre landes interne anliggender og forme disse landes politik, for at bringe dem på linje med USA's geopolitiske mål.

Derefter gennemgås land efter land for at dokumentere NED's operationer, med henblik på at opildne til farverevolutioner og vælte folkevalgte regeringer, der ikke var i samklang med USA. Der er bl.a. en gennemgang af NED's operationer i Polen (Solidarnosc), Georgien, Rusland, Ukraine, Hviderusland, Kirgisistan, Serbien og Mongoliet samt lande i Latinamerika, Bolivia, Nicaragua, Cuba, Venezuela og Afrika, Libyen, Uganda og Sudan, samt Thailand i Sydøstasien.

Faktapapiret gennemgår også de omfattende operationer, som NED har gennemført mod Kina, herunder deres kampagner for Hongkongs uafhængighed, Tibets uafhængighed og "folkemord" og "menneskerettighedskrav" i Xinjiang. Det beskriver også NED's operationer sammen med Taiwan. I stedet for at behandle disse spørgsmål enkeltvis, baggrunden for situationen i Ukraine eller arten af operationerne i Xinjiang og Hongkong, fokuserer "Faktapapiret" snarere på den modus operandi (fremgangsmåde), der er karakteristisk for USA's politik for at forsøge at vælte regeringer, der udgør en trussel mod USA's herredømme.

Offentliggørelsen af faktapapiret kan også være et forebyggende angreb på den "Kina-politiske Evaluering", "China Policy Review", som skulle have været bekendtgjort i denne uge af udenrigsminister Blinken, men som er blevet forsinket, efter at han er blevet smittet med COVID.

Link til rapporten

https://www.fmprc.gov.cn/eng/zxxx_662805/202205/t20220507_10683090.html

**“Vi må sætte en stopper for
den selvdestruktive
selvmordspagt”**

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche den 10. marts
2022**

Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, kom med en kraftig appel til alle borgere om at gøre fælles sag med hende for at samle tilslutning til en konference, for at etablere en ny strategisk arkitektur, inden de vanvittige krigshøge i det transatlantiske område roder sig ud i en atomkrig.

Hun beskrev den nuværende situation som “forfærdelig ... ude af kontrol”, og fastslog at den totale kontrol med medierne har gjort det muligt for regeringerne at sætte økonomierne i en krigstilstand, hvilket truer med at udløse massedød som følge af hungersnød. Den nuværende sanktionsordning mod Afghanistan truer fem millioner børn nu, sagde hun. I stedet for at tage stilling til dette er USA og NATO-magterne i gang med at dæmonisere Putin og knuse Rusland.

Jeg opfordrer jer til at slutte jer til os, sagde hun, for at indkalde til en konference “i ånden fra den Westfalske Fred (1648)” for at skabe en sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn

til alle nationers og folkeslags behov. Centralt i hendes forslag er at acceptere tilbuddet fra den kinesiske udenrigsminister Wang Yi, som opfordrede til en integration af USA og Europa med Bælte- og Vej-Initiativet.

Dokumentation om trusler fra den ukrainske højrefløj mod præsident Zelenskij

Den britiske Ruslandsekspert Richard Sakwa om Zelenskij: han tog ikke kampen op imod nynazisterne

Den 5. marts (EIRNS) – Professor Richard Sakwa, Storbritanniens førende ruslandsekspert, blev i et interview med EIR den 25. februar spurgt om, hvorfor Volodymyr Zelenskij af mange blev fremstillet som en “fredskandidat” ved valget i 2019, hvor han ønskede at skabe fred med Donbas-republikkerne og med Rusland.

Professor Sakwa svarede: “Han præsenterede sig uden tvivl som fredskandidat, ligesom [Petro] Porosjenko i øvrigt også gjorde det ved valget i maj 2014. Han fremhævede sig selv som en oligark og en person med økonomiske interesser i Rusland, og folk troede på ham. Min dybe overbevisning indtil for nylig var, at både det russiske og det ukrainske folk virkelig og dybtfølt ønskede fred, fordi de i realiteten er ét folk – ikke én stat – men har mange forskellige bånd.

“Porosjenko forrådte straks dette fredsmandat, men Zelenskij forsøgte faktisk. Han blev valgt i april 2019 med over 70 % af stemmerne, en overvældende jordskredssejr, fordi han talte om og lovede fred, hvilket var meget godt. I de første år [af sin

præsidentperiode] forsøgte han at gennemføre dét, især på mødet i Normandiet-formatet i december 2019, da han mødtes med Macron, Merkel og Putin i Paris. Det var et meget vigtigt møde, og det så faktisk ud til, at problemet i Donbas [med udbryderrepublikkerne] kunne løses. Så han gjorde en indsats.

“Men i samme øjeblik, som disse fire mødtes, samledes de militante på Maidan og truede Zelenskij, endog med et kup. Zelenskij fulgte op. Hans stabschef holdt nogle møder, men alt dette løb meget hurtigt ud i sandet, fordi Ukraines valgte leder i realiteten ikke turde trodse de militante. Dette var til dels en af årsagerne til den frustration, som Kremls ledelse har oplevet siden 2020 og 2021. Med oprustningen af denne styrke blev det endnu værre: Fredsbevægelsens fiasko, den manglende gennemførelse af Minsk-aftalerne og efterfølgende den stigende oprustning og (kamp)træning af Ukraine. Briterne stod naturligvis i spidsen for dette, med en storstilet kontrakt om modernisering af flåden, herunder modernisering af havnen ikke langt fra Odessa. Det virkede som om tiden var ved at løbe ud, og at fred ikke længere var på dagsordenen. Og endnu værre, at et mere militant og mere aggressivt Ukraine var begyndt at dukke op.”

Blumenthal og Rubinstein afslører ‘Hvordan Zelenskij sluttede fred med nynazisterne’

Den 5. marts (EIRNS) – Alex Rubinstein og Max Blumenthal offentliggjorde i går en artikel på “The Gray Zone”, som er genoptrykt fra “Consortium News” under ovenstående titel. De beskriver det besøg, som den nyvalgte præsident Volodymyr Zelenskij i 2019 aflagde ved konfliktlinjerne i Donbas, for at forsøge at skabe fred i landet. Der blev han konfronteret med “de forhærdede veteraner fra paramilitære enheder fra det yderste højre, der fastholdt kampen mod separatisterne blot et par kilometer væk”, skriver de. “I en ansigt til ansigt konfrontation med militante fra den nynazistiske Azov-bataljon, der havde iværksat en kampagne for at sabotere fredsinitiativet kaldet ‘Nej til kapitulation’, mødte

Zelenskij en mur af uforsonlighed.

“Da appellerne om at trække sig tilbage fra frontlinjerne blev afvist, nedsmeltede Zelenskij foran kameraet. ‘Jeg er præsident for dette land. Jeg er 41 år gammel. Jeg er ikke en taber. Jeg kom til jer og fortalte jer : Fjern våbnene,” bønfuldt Zelenskij krigerne. Da videoen af den voldsomme konfrontation spredte sig på de ukrainske sociale mediekkanaler, blev Zelenskij mål for en vred modreaktion.

“Andrij Biletsky, den hovmodige fascistiske leder af Azov-bataljonen, der engang lovede at “lede verdens hvide racer i et sidste korstog ... mod de semitisk-ledede Untermenschen”, svor at bringe tusindvis af krigere til [Donbas-byen] Zolote, hvis Zelenskij pressede yderligere på.”

Artiklen i Gray Zone påpeger på fremtrædende vis i overskriften og i indledningen , at “vestlige medier anvender Volodymyr Zelenskij's jødiske afstamning til at tilbagevise beskyldninger om nazistisk indflydelse i Ukraine...” Forfatterne beskriver detaljeret de nazistiske styrkers rolle og Zelenskij's kapitulation over tid.

Interview med Dmytro Yarosh i 2019: Zelenskij vil blive hængt

Den 6. marts (EIRNS) –Yves Smith fra “Naked Capitalism” afdækkede den 5. marts et interview fra det ukrainske internet-nyhedssite “Obozrevatel” med Dmytro Anatolijovych Yarosh, en af medstifterne af Højre Sektor, som dengang var øverstbefalende for den nazistiske Ukrainske frivillige Hær. Interviewet var fra den 27. maj 2019, en uge efter Zelenskij's indsættelse som præsident. Interviewet er offentliggjort på “Moon of Alabamas” hjemmeside. Yarosh truer åbent med at få Zelenskij dræbt, hvis han gennemfører den mindste del af Minsk-aftalerne.

Nogle citater: {{Yarosh:}} ... Gennemførelsen af Minsk-aftalerne er vores stats død. De er ikke en dråbe blod værd, fra de fyre og piger, mænd og kvinder, der er døde i denne krig. Ikke én

dråbe...

{{Q:}} Venter du på hvad den nyvalgte præsident vil sige?

{{Yarosh:}} Ikke kun. Lad os kæmpe og gøre os klar. Vi venter på, hvad han vil sige, og vigtigst af alt, hvordan han vil handle. "På deres frugter skal I kende dem", siger Skriften. "Frugter" vil vi se et eller andet sted i efteråret. Zelenskij er en uerfaren politiker... Zelenskij er meget farlig for os ukrainere. Jeg kan mærke det. Hans udtalelser om fred for enhver pris er farlige for os. Volodymyr kender simpelthen ikke prisen for denne verden... Han skal bare forstå én sandhed: Ukrainerne kan ikke ydmyges. Ukrainerne har efter 700 års kolonialt slaveri måske endnu ikke helt lært at opbygge en stat. Men vi har lært meget nyttigt at lave en opstand og skyde alle de "ørne", der forsøger at snylte på ukrainernes sved og blod. Zelenskij sagde i sin åbningstale, at han var klar til at miste vælgertilslutning, popularitet, position... Nej, han ville miste sit liv. Han vil blive hængt i et træ på Khreschatyk – hvis han forråder Ukraine og de mennesker, der døde i revolutionen og krigen. (Klide)

Udvalgt billede: Alexander Podvalny, Pexels

Den militære operation i

Ukraine er en åbenlys påmindelse om behovet for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Den 24. februar (EIRNS) –“Før vi endelig og uigenkaldeligt når det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage i menneskehedens historie – det punkt, hvor en global, atomkrig udsletter den menneskelige art – må vi handle prompte for at rette op på den absolutte katastrofe, som EU’s og USA’s imperialistiske politik har skabt i Ukraine og i relationen til Rusland og Kina. Og vi må især fjerne årsagerne til denne civilisationskrise, før vi når et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.” Sådan skrev Helga Zepp-LaRouche i en artikel den 8. marts 2014. Otte år senere er hendes analyse absolut helt rigtig.

NATO’s og USA’s manglende evne til at reagere seriøst på Ruslands sikkerhedskrav fra december 2021, har ført til en situation, hvor præsident Putin vurderede, at han ikke havde andet valg end at iværksætte en “speciel militæroperation” i Ukraine for at opnå en demilitarisering og afnazificering af landet, før situationen i Ukraine, herunder stigende mængder materiel og udenlandske militærpersoner, skabte en aldeles uudholdelig sikkerhedstrussel.

Den bogstaveligt talt nazistiske trussel i Ukraine, der blev installeret ved dette kup, blev beskrevet i en omfattende redegørelse, der blev offentliggjort af {Executive Intelligence Review} i februar 2014: “Western Powers Back Neo-Nazi Coup in Ukraine”. (Kilde)

Rødderne til den civilisatoriske krise, der driver det vanvittige stormløb mod en konflikt med Rusland og Kina, er det transatlantiske finanssystems disintegration, og den kuldsejlede plan om at bruge militære trusler og "grøn" afpresning for at opretholde den transatlantiske elites unipolære overherredømme.

Som det fremgår af Schiller Instituttets underskriftsindsamling af 23. februar – som får et stigende antal underskrifter – "bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne fare, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem – City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance – og det finansielle etablissement har åbent tilkendegivet, at det er det, der er på spil."

Vil dette etablissementets vanvittige krav om underkastelse blive overvundet og erstattet af et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer? Svaret ligger i vores hænder. Slut dig til LaRouche-bevægelsens bestræbelser for at kræve en omgående sammenkaldelse af en international konference, i lighed med den der udformede den Westfalske Fred.

Underskriftsindsamlingen er tilgængelig på dansk her:

https://www.skrivunder.net/krig_eller_fred

Udvalgt billede: Shane Aldendorff, Pexels

Tale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets konference, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROUCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvre "Global Lightning", som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis

begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle "beretning", der fortælles i de vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den

konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagtens opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatsjov havde accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget

vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med nedrustningen? Og vi kræver," jeg husker det tydeligt; han var formel, "at de allierede tropper overholder to forpligtelser". Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes." Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: "Det blev ikke nævnt. Det vil sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlant-alliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

"Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne."

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige

føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod "selvmorderisk nationalisme".

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – "1999": Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROUCHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrinson, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-

medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel. Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab."

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte

til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

“Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser.”

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en “regelbaseret orden”. Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humanitære interventionistiske krige, “retten til at beskytte”: at man måtte erklære afslutningen på den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en “Reichstagsbrand”, der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA's eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den

unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den "regelbaserede orden". Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og nu for nylig ved at kræve, at NATO's ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sæk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalene for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgerkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomis styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselkende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med

et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny "westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Tredivårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150 års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskeheds fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det

transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den tilgængelige løsning på. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på termonuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parters interesser, men blot udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en "menneskehedens stjernestund" (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet "suverænitet", i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte "menneskehedens stjernestund", som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

Kunne Biden udløse et værre helvede for Ukraine, end han gjorde i Afghanistan

Den 14. februar (EIRNS) – Biden-regeringen, der fejlvurderede de reelle forhold i Afghanistan efter 20 års NATO-krig i landet, foretog en forhastet tilbagetrækning, og gik derefter i gang med at beslaglægge alle landets kontanter og straffe befolkningen med manglende fødevarer, lægehjælp og husly i vinterens mulm og mørke. Man meddelte ikke engang USA's NATO-*"allierede"*, hvad man var i gang med. Det efterlader et ødelagt land.

Kan Bidens Hvide Hus nu få tilladelse til at forårsage en endnu værre katastrofe i Europa – endog en atomkatastrofe – i en konflikt, *"Ukraine-krisen"*, som kan udløse en krig, der kan ødelægge selve menneskeheden? Biden-regeringens voksende vrede og aggressive bluff over for Rusland i forbindelse med Ukraine har bragt os tættere på en atomkrig, end vi nogensinde har været siden oktober 1962, hvor hele verden blev skræmt af Cuba-krisen.

En mulighed er, at Biden og hans skumle nationale sikkerhedsteam leder efter en sejr at sælge i hjemlandet ved at fortælle os, at Rusland vil invadere Ukraine i næste uge, i morgen, når som helst ... og så, når Rusland ikke invaderer, forklare os at Bidens trussel om en knusende økonomisk afstraffelse stoppede Putin. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov erklærede i går på Twitter, at dette var det *"udspekulerede skuespil"*. Den tidligere amerikanske ambassadør

i Moskva Jack Matlock fremførte ideen i en klumme i dag, hvor han skrev på vegne af American Committee for U.S.-Russia Accord. Formand for Repræsentanternes Hus, Nancy, Pelosi antydede det på sin egen måde i søndagens "ABC This Week": "Hvis vi ikke truede med sanktioner og den slags, ville Putin med garanti invadere... Så hvis Rusland ikke invaderer, er det ikke fordi, han aldrig havde til hensigt at gøre det. Det er bare fordi, at sanktionerne virkede." [https://abcnews.go.com/Politics/week-transcript-13-22-speaker-nancy-pelosi-sen/story?id=82849151]

Men vi kan ikke forlade os på håbet om, at dette er politisk fup. Bidens Hvide Hus straffer Afghanistan på inkompetent vis, dog med hævngherrighed. Man ønsker at straffe Rusland og ødelægge dets økonomi. Højtstående embedsmænd i Det Hvide Hus udtrykte det på et baggrunds-pressemøde den 25. januar: Målet er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ganske hårdt... underminere Putins ambitioner om at udøve indflydelse på verdensscenen". Embedsmændene svor: "Vi taler om at nægte Rusland såkaldte "downstream-produkter", der er afgørende for landets egne ambitioner, om at udvikle højteknologiske kapaciteter inden for rumfart og forsvar, lasere og sensorer, det maritime, AI, robotteknologi, kvanteteknologi osv... Og så, mens vi opbygger denne indsats med vores allierede og partnere, er vi villige til at samarbejde med ethvert land for at nægte Rusland materialer, som det har brug for til at udvide sin økonomi." [https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2022/01/25/background-press-call-by-senior-administration-officials-on-russia-ukraine-economic-deterrence-measures/]

Med dette formål vover Bidens hold – som havde "alt under kontrol" i Afghanistan – at udfordre den russiske præsident Putin til at gå i krig. Det presser Ukraines præsident Zelinsky så hårdt, at han føler sig tvunget til at tilbagevise enhver prognose for en russisk invasion, som London og Washington kommer med.

Helga Zepp-LaRouche sagde i sin vidt udbredte analyse fra den 6. februar: "Vi er 100 sekunder før midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur". (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/100-seconds-to-midnight-on-the-nuclear-war-clock-we-need-a-new-security-architecture/>) To europæiske bankfolk opfordrede Frankrig til at blokere Ukraines optagelse i NATO og omgående forlade NATO's strategiske kommando, med det formål at stoppe marchen mod krig. Den tyske kansler Olaf Scholz tog til Ukraine i dag for at sige: "Spørgsmålet om [Ukraines] medlemskab af alliancen [NATO] er ikke på dagsordenen," så Rusland bør holde op med at bekymre sig om det. Men de NATO-våben, som USA holder ind i og omkring Ukraine, er uden fortilfælde: Ukraines forsvarsminister indrømmer, at landet nu har langt flere anti-tankmissiler end russiske kampvognsmål.

Vi er alle nødt til at mobilisere os selv, ikke til at "se på og vente", som de fleste blev skræmt til at gøre i oktober 1962. Der er ingen John F. Kennedy her til at løse dette. Løsningen er at tilskynde til flere pauser, frem mod forhandlingerne og at angribe årsagen, nemlig truslen om et hyperinflationært sammenbrud, som Biden-administrationen og centralbanken, Federal Reserve, har udrettet så meget for at påføre sig selv og os. Vores næste D-dag er lørdag den 19. februar, Schiller Instituttets heldagskonference, med budskabet i Helga Zepp-LaRouches artikel fra den 6. februar: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur, en arkitektur baseret på økonomisk genopretning og udvikling. For at tilmelde dig konferencen og organisere andre:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pexels

FRANSK-TYSK OPFORDRING TIL FRANKRIG OM AT FORLADE NATO OG KONSOLIDERE P5

Paris, 12. februar 2022 (EIRNS) – I et indlæg offentliggjort af det franske "souverainist" ugeblad Marianne, argumenterer Peter Dittus og Hervé Hannoun for et fransk exit fra NATO's integrerede kommando. Den tyske økonom Peter Dittus er tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements (BIS), mens franskmændene Hannoun er vicegeneraldirektør for BIS.

Deres argumenter er essensen af deres nye bog med titlen "OTAN exit: Urgence Absolue", der blev offentliggjort den 16. januar.

"Siden november 2021", hævder de, "har franskmændene, ligesom andre folk i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, udført af USA og Nato omkring temaet om den "overhængende russiske invasion af Ukraine", som kan gå over i historien som en episode af misinformation i stil med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003."

Det er en løgn, siger de. "Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog dette bemærkelsesværdige tyske propaganda-kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der giver en imaginær detaljeret plan over den "forestående russiske invasion". Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den mængde af had, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens Stoltenbergs aggressive og krigeriske

diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: 'fred er krig'. (...) "Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelsen i den integrerede militære kommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrig. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den march mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en umådelig stor betydning for verden."

"Det vil signalere Europas uafhængighed af den amerikanske "særstilling", fornyelsen af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden og den snarlige afvikling af den forældede NATO-ramme. Frankrig vil herefter genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som bindeled inden for P5, dvs. samlingen af de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal fastholdes, og hvis betydning som regulerende instans for freden i verden skal styrkes."

Den komplette tekst af Mariannes indlæg:

Titel: "Stillet over for krisen i Ukraine er Frankrigs NATO-EXIT en absolut nødsituation"

Tekst: Frankrig brød med den alliancefri politik, som de Gaulle, Giscard og Mitterrand havde praktiseret i 43 år, og blev i 2009 atter medlem af NATO's integrerede militærkommando uden at det franske folk var blevet rådspurgt ved en folkeafstemning. Den nuværende ukrainske krise afslører de alvorlige farer, som Frankrig er udsat for ved at være tilknyttet en defensiv kollektiv sikkerhedsorganisation under USA's kommando, som er blevet ekspansionistisk.

Siden november 2021 har franskmændene, ligesom andre befolkninger i Vesten, været udsat for en mental tilpasning uden fortilfælde, som USA og NATO har gennemført med temaet "den forestående russiske invasion af Ukraine", der kan gå over i historien som en episode af misinformation på linje med de fabrikerede efterretninger om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben i 2003.

Hvad er virkeligheden? Millioner af russisktalende ukrainere i de to selvudnævnte folkerepublikker i Donbass lever under lejlighedsvis beskydning og granater fra den ukrainske hær mod separatiststyrker. Koncentrationen af russiske tropper ved Ukraines grænser har tydeligvis til formål at afskrække Kiev fra at forsøge at genvinde den direkte kontrol over enklaverne Donetsk og Lugansk med magt. NATO's vellykkede misinformation om Ukraine har bestået i at fremstille Putins moralske forpligtelse til at forsvare disse russisktalende befolkninger – som Ukraine gradvist ønsker at fratage retten til at tale deres sprog – som en optakt til Ruslands totale annektering af Ukraine.

Myten om en "overhængende russisk invasion"

NATO formår at udlægge en koncentration af russiske tropper, der er klar til at komme de russisktalende ukrainere i Donbass til undsætning, som en "forestående russisk invasion" af hele Ukraine, herunder Odessa, Kharkiv og Kiev. En vanvittig invasion, som Rusland i virkeligheden helt udelukker ... medmindre det bliver presset til det af et eventuelt forudgående ukrainsk angreb på Donbass.

Den eneste krig, som NATO ser ud til at vinde, er informationskrigen. Vi viser i vores bog* dette opsigtsvækkende tyske propaganda kort i ugebladet Bild fra den 4. december 2021, der beskriver en imaginær detaljeret plan over den "forestående russiske invasion". Propagandaens rolle er skræmmende, på grund af den hadskhed, som løgnene på begge sider skaber. På NATO-siden minder generalsekretær Jens

Stoltenbergs aggressive og krigeriske diskurs uimodståeligt meget om den berømte orwellske spejlvending: "krig er fred".

Og hvis Frankrig havde løsningen?

Paris skal undgå den militære spiral, som USA og NATO ønsker at trække det ind i. I de kommende uger må Paris ikke lade sig inddrage i en krig i Østeuropa, som ikke er landets anliggende. Frankrig har allerede indvilliget i at indsætte hundredvis af personer i en NATO-kampgruppe i Estland. Den 1. januar overtog det ledelsen af NATO's hurtige reaktionsstyrke, som omfatter mindst 7.700 franske soldater. Præsident Macron har netop annonceret den mulige udsendelse af et tusinde franske soldater til Rumænien under NATO-banneret på "den østlige flanke", i Sortehavsregionen. Den militære optræning er farlig. For det franske folks sikkerhed er det nødvendigt at forhindre, at den franske hær under NATO's banner engageres i en krig i Ukraine eller Hviderusland.

På den anden side har Frankrig et diplomatisk våben til at løse den alvorlige krise mellem NATO og Rusland. Startskuddet til denne krise var Jens Stoltenbergs og amerikanernes stædighed i bestræbelserne på siden 2018 at forfølge en snigende proces for Ukraines optagelse i NATO, kaldet "den åbne dørs politik", der af Rusland betragtes som en trussel mod landets sikkerhed. For at sætte en stopper for den nuværende konfrontation bør præsident Macron blot højtideligt erklære i Frankrigs navn, at hans land vil modsætte sig enhver anmodning fra Ukraine om at tilslutte sig NATO.

Da beslutninger om medlemskab af alliancen kræver enstemmighed, kan Frankrig nedlægge veto. Dermed ville præsidenten være i overensstemmelse med de løfter, han gav under sin præsidentkampagne i 2017 om ikke at støtte Natos udvidelse til Ukraine. Det ville være en elegant måde at komme ud af krisen på. Desværre overvejede den franske præsident under sit besøg i Moskva og derefter i Kiev den 7. og 8. februar 2022 ikke denne enkle løsning, fordi det franske

diplomati i Nato-organerne ikke modsatte sig den vanvittige "politik med åbne døre" for Ukraines og Georgiens medlemskab af Nato i de to lande. På den anden side støtter Frankrig NATO og G7 i deres krav om tilbagelevering af Krim til Ukraine, vel vidende, at dette ikke kan ske uden en krig, muligvis atomkrig.

Amerikansk underordning

Ved folkeafstemningen om EU-traktaten (Maastricht) i 1992 kunne ingen forestille sig, at Mitterrands og Kohls store fredsprojekt fra 1998 og fremover ville blive tilsidesat af det amerikanske geopolitiske projekt, som går ud på at overtage den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik. Dette skyldtes den samtidige udvidelse af EU og NATO til ti østeuropæiske lande mellem 1991 og 2007, og også præsident Sarkozys beslutning, med vidtrækkende konsekvenser, om i 2008 at opgive den gaullistiske strategiske holdning om at nægte at deltage i NATO's integrerede militære kommando, hvilket fik vidtrækkende konsekvenser.

Fra det øjeblik, hvor 21 af de 27 EU-lande, herunder Frankrig, blev fuldgældige medlemmer af NATO, blev den oprindelige ånd i Maastricht-traktaten forrådt, fordi "Europa for fred" uundgåeligt ville blive forpurret af USA's indblanding i den fælles europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik med landets egne geopolitiske mål. I virkeligheden kan der ikke være tale om et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, inden for de nuværende rammer for Frankrigs og 21 andre EU-landes deltagelse i NATO's integrerede militære kommando. Begrebet "europæisk strategisk autonomi" inden for NATO er en illusion i betragtning af USA's kontrol over denne alliance. EU forsøger at skjule denne grundlæggende fejl bag et vagt begreb: det "strategiske kompas".

Den grundlæggende uforenelighed mellem det USA-kontrollerede NATO og et uafhængigt fransk eller europæisk forsvar, forhindrer ikke vores ledere i at forsvare tesen om

komplementaritet mellem EU og NATO på forsvarsområdet, som den franske udenrigsminister opsummerede den 11. december 2021: "Vi ønsker, at EU og NATO skal supplere og styrke hinanden, for at bidrage til at styrke sikkerheden og forsvaret i Europa. Det er meningen med det strategiske kompas, man vil vedtage under det franske formandskab for EU-Rådet."

Forsvar: det håbløse "på samme tid"

EU's "strategiske kompas" er først og fremmest et forsøg på at skabe en begrebsmæssig ramme for den falske idé om, at "en europæisk strategisk autonomi" i forhold til USA er forenelig med NATO-medlemskab for langt de fleste EU-medlemsstater. Denne komplementaritet mellem NATO og EU, "på samme tid", der anvendes på forsvaret, er en illusion. Den finurlige logik om national uafhængighed har givet plads til det vage og vildledende begreb, strategisk autonomi, og til en søgen efter gensidig afhængighed og samarbejdsvillighed med vores "allierede".

Ud over den umiddelbare krise vedrørende Ukraine, skal præsidentvalget den 10. og 24. april give mulighed for at træffe en beslutning om NATO-spørgsmålet. Alle dem der nægter NATO's march mod den krig, der er ved at bryde ud ved EU's østlige grænser, har med præsidentvalget i 2022 en enestående mulighed for at sende et enkelt og klart budskab om fred, til lederne af vores land med ét ord: NATO-EXIT (Otanexit). Det er et spørgsmål om at sikre, at der vælges en fredskandidat til præsident, som er forpligtet til at sætte en stopper for Frankrigs tilhørsforhold til NATO.

Man kan tænke sig, at den afgående præsident vil undgå en debat i den præsidentielle valgkamp om diskussionen om vores militære alliancer i NATO: en alliance med de eventyrlystne angelsaksere, hvis arrogance blev afsløret af den australske ubådsaffære, en unaturlig alliance med det islamistiske Tyrkiet, en alliance med den polske nationalisme, og i morgen måske en alliance med et Tyskland, der kan bruge NATO som

springbræt til sin remilitarisering, eller endog en alliance med Kosovo mod Serbien. Alene denne liste giver os mulighed for at måle risiciene ved et kollektivt sikkerhedssystem, der omfatter 30 forskelligartede nationer, og som domineres af en af dem.

En forfatningsstridig "forsvarsunion"

På en fælles pressekonference med præsident Macron i Paris den 7. januar, 2022, tillod formanden for Europa-Kommissionen sig en føderalistisk erklæring, der overskred hendes beføjelser: "Vi er enige om, at vi har brug for en ægte forsvarsunion". I præsident Macrons nærvær talte hun om at tilføje en "forsvarsunion" til Den økonomiske og monetære Union i fremtiden, uden at tage hensyn til at denne udtalelse er i strid med den franske forfatning, som er baseret på national uafhængighed, national suverænitet og nationalt forsvar. Det er nødvendigt at modsætte sig den snigende europæiske føderalisme, der praktiseres i øjeblikket, og som ikke kan erstatte en føderalisme, der er demokratisk accepteret – eller forkastet – ved folkeafstemning, i overensstemmelse med den procedure, som François Mitterrand fulgte i 1992 i forbindelse med overdragelsen af den monetære suverænitet, der er fastsat i Maastricht-traktaten. Det franske folk må forkaste den forsvarsunion under NATO's flag, som Ursula von der Leyen ønsker at påtvinge landet.

Frankrigs nuværende tilslutning til NATO gennem deltagelse i den integrerede militærkommando under amerikansk ledelse er en strategisk blindgyde for et land med et universelt kald som Frankrigs. I dag har dette land en historisk rolle at spille for at standse den eskalering mod krig i Europa, som NATO's søvngængere har indledt. Frankrigs udtræden af NATO, som vil markere afslutningen på Frankrigs udenrigs- og sikkerhedspolitiske tilpasning til USA, vil få en enorm betydning for verden.

Det vil være et signal om Europas uafhængighed af den

amerikanske særstilling, om fornyelse af multilateralisme, om fremkomsten af en multipolær verden og om en snarlig afskaffelse af den forældede NATO-struktur. Frankrig vil så genfinde sit universelle kald og bidrage til den globale balance for fred, og takket være sin genfundne upartiskhed spille en rolle som samlingspunkt i P5, dvs. de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Storbritannien, Kina, Rusland og Frankrig), et P5, hvis sammensætning skal bevares, og hvis rolle som regulerende faktor for verdensfreden skal styrkes.”

Modreaktion spirer mod krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: “Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati”. Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne

angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: "Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener". Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en "vildfarelse".

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om

konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en term nuklear tredje

afspilning fra det direkte radiointerview kl. 9 (New York-tid) med Lyndon H. LaRouche, som allerede var planlagt til at gå i luften den 11. september 2001 med vært Jack Stockwell i hans radioprogram i Salt Lake City. LaRouches umiddelbare svar inden for få minutter på nyhederne om fly, der ramte tvillingetårnene, var at advare om, at Osama bin Laden ville få skylden for det, for derved at forhindre sandheden i at komme frem. Han sagde, at den globale finanskrisen skulle tages i betragtning, samt det faktum, at al-Qaeda blev skabt af Zbigniew Brzezinski og hans britiske mentorer i 1980'erne for at bekæmpe Sovjetunionen i Afghanistan. LaRouche havde i en webcast den 3. januar 2001 forudsagt, at Bush/Cheney-administrationen ville skabe en "Rigsdagsbrand" som et påskud for at sætte forfatningen ud af kraft, og pålægge nationen politistatsagtige foranstaltninger og føre krig rundt om i verden.

Helga Zepp-LaRouche tog derefter fat på det vanvid, der blev skabt i USA efter 11. september, som vækkede blodtørst efter hævn mod de påståede gerningsmænd i hulerne i Afghanistan, og tog fokus fra saudierne og deres britiske herrer, der havde planlagt og gennemført angrebet. Det der fulgte i 20 år, sagde hun, var den totale fiasko for de kombinerede militære styrker i alle NATO-nationer med at undertvinge 65.000 Taliban-krigere, mens de reducerede denne nation og flere andre nationer i den islamiske verden til ruiner. William Binney, den tidligere tekniske direktør for 'World Geopolitical and Military Analysis and Reporting section' ved National Security Agency (NSA), påpegede senere på konferencen, at det militær-industrielle kompleks var løbet tør for påskud for deres eksistens med sammenbruddet af Sovjetunionen i 1991, men efter 11. september var de tilbage i 'business'.

Der er to muligheder for at reagere på tilbagetrækningen fra Afghanistan, sagde Zepp-LaRouche: Hævn, i traditionen med Madeleine Albright, der sagde, at 500.000 irakiske børns død i Irak-krigen var "prisen værd", eller Hillary Clinton,

som glædede sig over mordet på Libyens Qaddafi. "Dette er barbari," sagde fru Zepp-LaRouche. Eller vi kan som en menneskelig race reflektere over systemets fiasko, der bragte os til denne katastrofale situation, og blive enige om at ændre det, afslutte verdens geopolitiske opdelinger i stridende stammer og gå sammen om at løse de problemer, menneskeheden står over for som helhed, som hendes afdøde mand, Lyndon LaRouche, argumenterede for igennem hele sit liv. Hun gennemgik den forfærdelige tilstand for det afghanske folk efter 40 års krig, som dokumenteret af FN: 72% af befolkningen i fattigdom, mens yderligere 25% falder hurtigt, 10 millioner afghanske børn, der kræver humanitær bistand for at overleve, 1 million står over for akut underernæring – og alligevel har de vestlige lande og banker nægtet at give den nye regering adgang til landets egne midler og har indført sanktioner, der forhindrer mad, medicin, elektricitet og mere i at komme ind i landet. Er vi barbarer? Verdens nationer og institutioner skal handle, sagde hun, "ellers har vi ikke det moralske habitus til at overleve". Krigene i Irak, Libyen og Syrien var baseret på løgne, løgne der er blevet anerkendt som løgne, selv af dem der lavede dem – blandt andre Tony Blair, Colin Powell og Nancy Pelosi.

Der er en menneskelig måde at løse dette på, konkluderede hun. Mohandas Gandhi besejrede det britiske imperium gennem ikke-voldelig modstand, og hjalp med at skabe de fem principper for fredelig sameksistens, der nu er kodificeret i FN-chartret som international lov. Martin Luther King forstod dette og burde have været præsident. Da splittelserne og stridighederne finder sted i USA, sagde hun, skal vi se efter et højere princip, der adresserer menneskehedens fælles mål, nationalt og internationalt. Tænk først på menneskeheden, ikke først på nationen frem for andre. Freden i Westfalen i 1648, der sluttede Trediveårskrigen, og hver historisk konfliktløsning var baseret på dette princip.

Den umiddelbare udfordring, fastholdt hun, er nødvendigheden

af at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på Jorden. Hvilket nu bekræftes af de mutationer, der forårsager ødelæggelse i verden, hovedsagelig fordi store regioner i de mindre udviklede nationer er blevet nægtet både passende folkesundhedsfaciliteter og adgang til vacciner, som bliver hamstret i de avancerede nationer. Pandemien vil ikke blive besejret, medmindre den er besejret overalt, sagde hun.

William Binney, den tidligere tekniske direktør for NSA, der afslørede, at det system, som han og hans team havde designet til at udrydde kriminalitet og terrorisme fra verdens masseovervågningsdata, blev overtaget og brugt til at skabe den største overvågningsstat i historien under Bush/Cheney-administrationen. Han sagde, at ethvert håb om, at dette ville blive vendt, når Barack Obama blev præsident, blev knust, idet Obama sagde, at han ikke ville se tilbage, kun fremad – og ingen blev holdt ansvarlig for forbrydelserne mod forfatningen, men de fortsatte simpelthen. Binney sagde, at han fuldt ud støttede Helga Zepp-LaRouche i opfordringen til international enhed for menneskehedens fælles mål.

Terry Strada, den heltemodige leder af "9/11 Families and Survivors United for Justice Against Terrorism", talte til konferencen, som hun tidligere har talt til koncerter og konferencer i Schiller Instituttet, og beskrev den vigtige sejr, som hun og hendes organisation har opnået ved endelig at rekruttere medlemmer af Kongressen til at fremlægge sit foreslåede lovforslag om frigivelse af alle 9/11-dokumenter – især den 10-årige FBI-undersøgelse af det saudiarabiske regimes rolle i at støtte angrebet den 11. september, hvilken hidtil har været holdt hemmelig for verden. Dette skridt fra Kongressen overbeviste sidenhen præsident Biden om at udstede bekendtgørelsen om at frigive alle dokumenter i løbet af de næste seks måneder. Vi vil se om det sker, sagde hun, men verden fortjener at kende sandheden.

Ray McGovern, der tjente i 27 år i CIA som ansvarlig for russisk efterretningsindsamling, holdt derefter en stærk tale

om nødvendigheden af at vende den falske dæmonisering af alt russisk. Han henviste først til sin ven Julian Assange, der stadig er tilbageholdt i Hendes Majestæts Fængsel, Belmarsh, og reciterede 'Fangen', som den russiske digter Aleksandr Pushkin skrev, mens han var i fængsel og drømte om frihed, om en fange og en krage uden for cellen. Derefter, for at tage fat på de fanatiske misforståelser i Vesten om Rusland, beskrev han sit besøg i Moskva i 2016 med en amerikansk delegation for at fejre 75-årsdagen for Hitlers invasion af Sovjetunionen. Ved den lejlighed (og også til konferencen) reciterede han 'Vedrørende Krigens Grusomheder', som Nikolai Nekrasov skrev til gruppen, der omfattede russiske krigsveteraner og deres familier. Når en soldat dræbes i kamp, skriver digteren, er den person, der fortjener den største sympati, ikke konen eller vennen, der kan komme sig efter deres sorg, men moderen, som aldrig kan glemme, ligesom en grædepil aldrig kan løfte sine grene. Han forklarede, at Rusland har måttet lide over to århundreders besættelse under mongolerne, invasioner af svenskerne, af Napoleon, af nazisterne og mistede mere end 26 millioner sjæle i Den store Fædrelandskrig (2. Verdenskrig, red.). Han afsluttede med at konstatere, at langt de fleste amerikanske ledere aldrig har kæmpet i krig eller endda haft uniform på, og at trælse sætninger, såsom at Rusland er en "tredjestatsmagt" eller en "tankstation, der giver sig ud for at være et land" ikke hjælper menneskeheden. Har Pushkin tanket benzin, eller Tjajkovskij eller Dostojevskij? Spurgte McGovern.

Helga Zepp-LaRouche tog fat i McGovern's bevægende præsentation og insisterede på, at hvis man vil forstå et land, skal man læse dets poesi og kende dets dybeste tankegang. Vi har faret vildt, især i løbet af de sidste 20 år, sagde hun, ikke kun ved at ignorere de fem principper for fredelig sameksistens, men ved at opgive civilisationernes dialog. Skaberen skabte mange forskellige kulturer, fordi de er smukke. Lyndon LaRouche blev internationalt beundret som en ægte patriot i USA, fordi han aldrig var arrogant, men ville kommunikere med

deres kulturer.

Harley Schlanger, der gennem sin daglige blog på 'The LaRouche Organization'-webstedet er blevet en helt for tusinder af mennesker i alle dele af verden, beskrev, at langt de fleste aktiviteter, der foregår til minde om 11. september, ganske enkelt er banale. En kommentator, sagde han, havde den korrekte pointe i, at begivenheden vækkede hævnthirst, hvilket passede godt til den politik, som eliten ønskede af andre årsager. Som et resultat sendte USA 7.000 af sine egne til deres død. Folk som Lindsey Graham og Nikki Haley, der argumenterer for at vi skal tilbage til Afghanistan for mere blod og hævn, er skøre, sagde han. Vi må se til poesi, musik og historie for at afstå fra hævn.

Fru Zepp-LaRouche afsluttede konferencen med at sige, at selv Kina-haderen Tucker Carlson har taget i betragtning, at Xi Jinping gør noget rigtigt, når børn begrænses til tre timer om ugen med de åndssvage internet-videospil, hvilket er en del af bestræbelserne på at orientere kinesiske unge imod kærligheden til viden. Den frygtelige middelmådighed i hele Vesten, sagde hun, ses i forvirringen mellem "liberal" og "frihed". Friedrich Schiller vidste, at frihed findes gennem nødvendighed, mens "alting går an"-mentaliteten, der gennemsyrrer Vesten, er det modsatte af frihed. Vi må gå tilbage til de store skikkelser i vores kultur, vores forskere, vores digtere, vores musikere og derefter række ud til de store sind i andre kulturer – den klassiske musik i hver kultur, især da musik er et universelt sprog, der afspejler det menneskelige sinds universalitet. "Begynd at læse igen, tænk igen, om naturlov, reflekter over den kreative proces," sagde hun. "Kina og Rusland gør meget af den slags".

Dennis Speed, der ledede konferencen, afsluttede med at opfordre alle til at læse Dante Alighieris 'Commedia' (Den guddommelige Komedie) som en dedikation til 700-året for Dantes død i eksil den 14. september 1321. I Commedia beskriver Dante det "at fare vild" midt i livet, og rejser med

digteren Virgil, først gennem Inferno, derefter skærsilden og videre til paradiset, hvor hver især opnåede en højere sindstilstand. Hvis vi skulle leve livet for de mennesker, der døde både på dagen den 11. september, og sidenhen på grund af disse begivenheder, så forestil jer et genrejst, udviklet og levende Afghanistan og andre omgivende nationer som et produkt af et genrejst og pulserende USA og andre nationer, der bliver bedre, fordi de ser denne nye vej. Det er arven vi bør forsøge at sikre, at historien kan notere vi efterlod denne gang.

Lyndon LaRouche var på live radio den 11. september 2001 da flyene ramte. Her er hans umiddelbart reaktion.

Uddraget, som du kan læse nedenfor, er en afskrift fra et live-radiointerview med den demokratiske præsidentkandidat Lyndon H. LaRouche Jr., tirsdag morgen den 11. september 2001. Interviewet blev gennemført af Jack Stockwell, fra radiostationen KTKK-AM ("K -Talk") i Salt Lake City, og interviewet blev også sendt direkte verden over på internettet på www.k-talk.com. Det fandt sted fra 9:15-11:00 AM (EDT).

Fra en pressemeddelelse den 11. september 2001:

Vi har besluttet at offentliggøre udskriften, fordi den giver den almindelige borger såvel som embedsmænd og andre

beslutningstagere mulighed for at læse 'slagets gang', en skildring i alle enkeltheder, med hr. LaRouches kommentarer, i takt med at nyheden om terroristangrebet på World Trade Center-tårnene og det amerikanske Pentagon kom ud. Det er de enestående omstændigheder ved live-interviewet med LaRouche, der fandt sted mens de tragiske begivenheder udspillede sig, der definerer dette interview som særlig vigtigt. LaRouche har haft enestående erfaring med at følge og bekæmpe sådanne handlinger med uregelmæssig krigsførelse i flere årtier, og hans løbende kommentarer – i takt med at nyhederne kom ud, og hans medborgere reagerede på nyhederne – bør tjene som et væsentligt korrektiv til de fejl, der blev begået af mange blandt de såkaldte "eksperter", som optrådte på de nationale og internationale nyheder.

“... Jack Stockwell: Lyndon, er der nogen grund til at antage, at dette kan være nogen anden end Osama bin Laden?”

LaRouche: Absolut. Der er mange. Osama bin Laden er en kontrolleret størrelse. Osama bin Laden er ikke en uafhængig kraft. Husk på, hvordan han opstod. Osama bin Laden var en velhavende sultan. Tilbage i 1970'erne, under Carter-administrationen, eller skal vi sige Brzezinski - administrationen, blev tanken om at føre en krig i Afghanistan ved grænserne til sovjetisk territorium brygget sammen af Brzezinski som en geopolitisk operation.

Brzezinski var ansvarlig. Det var ikke nødvendigvis dem, der udtænkte det. Men okay. Denne ting startede, og en angloamerikansk enhed, der rendte sammen med en bestemt del af det pakistanske militær, de sjove, sjove drenge i det pakistanske militær, satte denne operation i værk.

Den amerikanske regering og den britiske regering og andre – det vil sige vores sjove, sjove drenge – gik ud og rekrutterede mange islamiske mennesker til at bekæmpe kommunismen og forsvare den hellige islam og så videre. Den form for stil.

De rekrutterede i mange lande. Og de deployerede dem. Nu, senere hen dræbte de nogle af de samme mennesker, som de udsendte. De kan undværes, du ved. Så de tilbyder ikke rigtig en livsforsikring, der følger med deres rekruttering.

Men de blev rekrutteret. Osama bin Laden var en af de store agenter, der finansierede dette, en finansieringskanal, der blev brugt af mennesker, blandt andre daværende vicepræsident George Bush. Dette er Iran-Contra, eller det der kaldes Iran-Contra, som jeg har kaldt ved andre navne, som jeg ikke ville bringe i et live program.

Så denne ting blev efterladt. Og pludselig finder vi, at Osama bin Laden bliver navnet. Og Osama bin Laden kunne ikke overleve, på den måde han rendte rundt, hvis han ikke havde stor beskyttelse. Og det ikke alene fra en del af den pakistanske regering eller Afghanistan. Det er også fra andre regeringer, der gerne ville se de effekter, som Osama bin Laden producerede, blive spredt.

Så nu kan man skyde skylden på Osama bin Laden. På et tidspunkt kan man gå ind og dræbe ham, og så sige at problemet blev løst. Men man overvejede aldrig, hvem der udsendte, hvem der skabte Osama bin Laden, og hvem der beskyttede ham og

deployerede hans tropper og han navn til disse formål.

Og som vi så med terrorismen i Italien i 1970'erne, for eksempel, var de mennesker, der kørte de såkaldte terroroperationer i Italien, ikke rigtigt de grupper, der fik æren for det. De var faktisk løbske NATO-grupperinger på et meget højt niveau. De samme mennesker, der i den periode dræbte den tidligere premierminister Aldo Moro.

Så, i et tilfælde som dette, gå ikke ud fra at de populære navne, som alle kender, eller som FBI citerer og så videre, at disse udgør det egentlige problem.

Det kan være en del af problemet.

Senere på dagen udsendte LaRouche en kort erklæring, der indeholdt:

Der er en klar tilbøjelighed fra disse nyhedsmedier og politiske kilder til at få præsidenten (George W. Bush) til straks at tage voldsomme repressalier for at levere hurtig gengældelse, selv uden at vente på at afdække de faktiske gerningsmænd.

Der er rent faktisk et meget begrænset antal entiteter, der har den meget sofistikerede styrke til at kunne udføre dagens terroroperationer. Ingen af disse er på den korte liste over "sædvanlige terror-mistænkte" eller såkaldte "slyngelstater". Desværre ville en politisk

forskrækket kujon hellere dræbe hvem som helst, frem for at afdække de faktiske gerningsmænd, og derefter dække over at "repressalierne" var blevet rettet mod de forkerte mål.

LaRouche udtalte senere, at der skulle foretages en undersøgelse af støtteapparatet til angrebet, herunder Saudi Arabiens rolle, britisk efterretningstjeneste og hensynsløse elementer inden for selve USA's sikkerhedsapparat.

Boltons fremkomst er tegn på desperation

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp LaRouche d. 29 januar
2020**

Idet rigsretssagen er ved at falde fra hinanden, vendte de britisk-amerikanske kupmagere mod Præsident Trump og de amerikanske vælgere sig forudsigeligt mod avisen New York Times for at give en forpremiere på John Boltons "erindringer", i forsøget på at pumpe liv ind i deres forsøg på regimeskifte i USA. I sit ugentlige webcast påpegede Helga Zepp-LaRouche, at dette er et tegn på desperation, da deres retssag effektivt er blevet tilbagevist af Trumps juridiske repræsentanter, og en betydelig del af befolkningen er rasende over det forfatningsstridige angreb på præsidentembedet, og de stigende vanskeligheder de har med at dække dagligdagens

nødvendigheder.

Den største fare som de imperiale kræfter bag kuppet står over for, har været Trumps forpligtelse til at ville skabe bedre relationer til Rusland og Kina. Ikke overraskende bliver Bolton, en af dem der er bittert imod et sådant skifte i USA's strategiske politik, nu omfavnet af demokraterne, der ellers tidligere stemplede ham som en uærlig krigsmager. Dette seneste udbrud på vegne af krigsfraktionen sker, mens præsidenten fremlægger sin fredsplan for Mellemøsten, som LaRouche har beskrevet som et muligt første skridt hen mod en udvidet forhandlingsproces – en proces der må inkludere palæstinenserne, såvel som russerne.

Med socialt kaos verden over og en stadig truende fare for krig, opfordrede hun seerne til at blive aktive i kampen for at besejre geopolitikerne med et stormagtsmøde, der kan garantere sikkerhed og økonomisk samarbejde. Et vigtigt aspekt af denne aktivitet må være en genoplivning af den klassiske kulturs rolle som et middel til at opløfte befolkningen.

TRANSCRIPT

HARLEY SCHLANGER: Hello, I'm Harley Schlanger from the Schiller Institute with our founder and President Helga Zepp-LaRouche. Today is January 29th, 2020. And as most of you are well aware, we are in the midst of this crazy impeachment trial in the U.S. Senate. There have been some significant developments in the last hours, the last couple of days, including the resurfacing of John Bolton, courtesy of the lying New York Times. Helga, what do you make of this situation, where it's headed now?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: I think the emergence of Bolton, while naturally its designed to put the nail in the coffin for the impeachment of Trump, is also a sign of desperation. Because they could not prove the case, there is no criminal act which

they could attribute to President Trump. But Bolton who obviously was guided to write this book – it's supposed to come out and spill the beans about what Trump supposedly did in the phone call with President Zelensky of Ukraine. Now, this is obviously an act of desperation on the side of the Democrats, because, if you remember, they used to attack Bolton as a liar, as a completely untrustworthy fellow, but now they are relying on him as the key witness.

Where this will go it's too early to say. It's Wednesday. Friday is the vote. If the Senate will allow more witnesses, in which case it would open up not only the potential to have Bolton testify, but the Trump team could bring into the Senate hearing all the other crucial people – Joe Biden, Hunter Biden, the so-called "whistleblower," and many others. Adam Schiff, for example, they could bring out the entire British involvement in the coup attempt against Trump from the very beginning, the Christopher Steele dossier, the FISA Court, all of these things which were mentioned in the Horowitz report. So it could become a big mud fight. And if the Democrats succeed in getting Bolton as a witness, then maybe you have to have the whole truth out. That was the view of President Trump in the beginning. He said, let's have a big discussion. Later he changed it and said it may be bad for the country to drag this out indefinitely. But if it comes down to that, then maybe the whole truth has to come out.

McConnell, the Senate Majority Leader, said he doesn't have the vote to block the witnesses. This is today, we have to see how this goes until Friday. But I think it is very clear that this is not functioning with the American people. We have picked up an increasing mood of the American population, that they really are enraged. And if you need one proof, yesterday, Trump appeared at a rally in south New Jersey, and there were 175,000 people registered to go to this rally. Naturally not so many could, but that shows you there is a tremendous ferment, and south New Jersey, that is where the so-called

“deplorables” live, this is a poor working-class area and obviously this is where Trump is resonating very big in the population.

So, I think we are probably in the end stage of this coup attempt, despite the fact that the Democrats have stated their intention to keep dragging this on. Maxine Waters, for example, said they will continue this impeachment throughout the election campaign; but I think the Democrats are playing a very risky game, because the population is really sick and tired of this whole story.

I think it is becoming very clear this is a coup. There is another very interesting blog piece by Pat Lang, who says that in his former capacity as a person working for the CIA or the military in the dark field of covert operations, he recognizes that there was a continuous political campaign against Trump from day one, and if one operation doesn't function, they pull up another one: This was Russiagate, then Ukrainegate, now the impeachment, and the Bolton thing being the latest such operation. So it is really a battle where the role of what some people mistakenly call the “deep state” – it really should be better called the Anglo-American British Empire intelligence apparatus – the role of these forces is becoming very, very open. And I think that that may change the character of politics not only in the United States, but internationally, for good.

SCHLANGER: You mentioned that the case was not proven by the Democratic managers. In fact, I think Trump's attorneys did a very good job of countering it. One of the most significant was the testimony of Alan Dershowitz, who made the point this was not just against Trump; it's against the Constitution, it's against the American Presidential system. I think that was quite significant, don't you?

ZEPP-LAROUCHE: Well, Dershowitz is not a Trump supporter, he is a Democrat, and he had been very critical of Trump in the

past. But he argued very strongly on the question that what is at stake here is the American Constitution: That this is a blatant attempt by the Democrats to turn the U.S., as a republic based on the Constitution, into a British Parliamentary system, that this goes completely against the will of the framers of the Constitution. He takes apart these arguments by the Democrats very efficiently. For example, this ominous notion, which they all of a sudden treated as if this would be the final proof of Trump's crime, that in the discussion with Ukraine that he pursued a quid pro quo. Now Dershowitz says, so what about it? Even if everything Bolton is saying would be true, this does not constitute a crime, because a quid pro quo is what every head of state uses in any negotiation with any other state, so it is nothing special; it is what normal negotiations among states are. And I think these kinds of arguments which demystify the ghosts which are being created artificially, like this ominous quid pro quo, that he takes it down and takes it apart as a constitutional lawyer, I think is very, very useful. Because there is a lot of confetti spread around and thrown around to have a voice arguing for constitutional matters is extremely useful.

SCHLANGER: I think one of the things that came out from Dershowitz and others is this argument that a policy disagreement is not the basis for impeachment. And Helga, from the beginning we have been emphasizing that you have to look beyond the so-called facts of the case, because the facts of the case don't exist. But what does exist is this coup, and we see this again in terms of the re-emergence of Bolton who has been opposed to what President Trump was trying to do in working with Russia.

How do you explain this to the American people? I think this is something that has not been fully explained fully enough by the President's team, but I think we've done the job. How would you explain it?

ZEPP-LAROCHE: Well, Trump – who obviously is not a simple

person, he has many sides to him; he does use a language which antagonizes a lot of people – and therefore it is actually very important to note the fact that, despite the fact of all these things which one can argue “is this the style I like, is it not the style I like” – the point is the biggest mortal danger to the existence of the British Empire is the demonstrated willingness by Trump to seek a better relationship with Russia and China. And that has to be understood, because that is the most important. He has made clear that, given the opportunity, he is absolutely easy with Putin; this was demonstrated especially in the Helsinki summit, despite all influences around him to the contrary. He does want to have a positive relationship with China. He still calls Xi Jinping his “good friend.” He praises the great culture of China. And from the standpoint of the British Empire this is the end of them, because once they lose the ability to manipulate the great powers in a geopolitical manner, one against the other, then they will absolutely vanish. And given the potential which we have helped to create in terms of having a summit of these major powers, they are really in a panic.

So, I think it is important for the people who support Trump, especially in the United States, people should really think through, the world is in a terrible condition. We are sitting on a powder keg of a potential blowout; there are many problems we can address as we continue to talk. And there is no way how to solve these problems, unless you have a new level of politics which overcomes geopolitics, and that requires that at least the three Presidents of the United States, Russia and China work together and work out solutions for the world’s problems. If that does not occur there are incredible dangers.

So, the people who are anti-Russian but pro-Trump, or people who are pro-Trump and anti-China, they should really rethink their prejudices. Because a lot of what people think they know

or what their dear opinion is, is the result of psychological warfare coming from the mainstream media and other operations. And the fact that Trump wants to have a positive relation with Russia for the sake of world peace, positive relations with China, is the most important factor of the strategic situation and it really explains almost every other aspect of the strategic situation.

SCHLANGER: We see this very clearly in the reaction of Adam Schiff, with trying to use Bolton as the key witness. Schiff, in his presentation as a Democratic manager, constantly stressed, we're at war with Russia. And he lied about this, he made the whole case again, the Mueller case on Russia;, and it showed that this is a pro-war faction in the Democratic Party that's opposing Trump.

In this context you mentioned the British Empire, the geopolitics: We've now seen at least the beginnings of the so-called "deal of the century," of a peace plan for the Middle East. From what you've seen so far, what's your analysis of this?

ZEPP-LAROUCHE: Well, I mean we knew this was in the makings, it shows the handwritings of Jared Kushner. It is a first step and I think if you look at the international reactions, which I will mention in a second, it shows it has at least the potential to start a negotiation process. If you look at the proposal itself, naturally it was proposed between Trump and Netanyahu, who faces criminal trial back at home, so he was probably very happy to have that occasion. And it gives Israel practically everything they would possibly ask for: It reaffirms Jerusalem as the unified capital of Israel; it says the settlements are okay in the West Bank; the Golan Heights, the Syrian territory, belongs to Israel, so it has all of these things. It gives security guarantees to Israel fully.

The interesting thing is, that it does talk for the first time about the U.S. promoting a Palestinian state. Now the

Palestinian Authority was not involved in the discussion, so they even rejected this plan before it was published, because they said all the decisions made before, point in the direction that it does not represent any Palestinian interest. President Abbas called for an emergency summit of the Arab League, which will take place on the Feb. 1. Naturally, the proposed Palestinian state, from a territorial standpoint, is extremely meager. It basically cuts out a lot of the interesting parts. To make it viable, will be very difficult. The proposed money over a certain period of time of \$50 billion is not a hell of a lot.

So I think the reactions to it – I would like to mention a couple of them – first of all, Netanyahu will immediately leave Washington and go to Moscow to discuss with Putin. Various Russian spokesmen, Lavrov, Peskov, Kosachev, the head of the International Relations Committee of the Federation Council, they all said they would study it, we will look at it intensively; and negotiations have to be based on the involvement of the so-called “quartet” – the quartet meaning the United Nations, the EU, Russia, and the U.S. In any case it’s an international approach and even the EU foreign representative, Josep Borell, said it has to be based on respect for all the UN resolutions concerning Israel-Palestine, and the representative of the UN General Secretary said, it has to be in respect of all UN resolutions, including the one that Israel has to go back to its pre-1967 borders. So that naturally is not what’s here proposed, but that is the reaction from international forces.

I think it’s useful to start a negotiation process provided that the Palestinians agree to that, which they have not so far. But I want to say very clearly, that it is good to give security guarantees for Israel. That is absolutely crucial. But I think there is not going to be a peace in the region, in Southwest Asia, if you don’t give security interests to all relevant parties, and that includes emphatically Iran. If

people go back in history and look at which peace treaties functioned and which didn't, you have the Peace of Westphalia which explicitly formulated the principle that for the sake of peace, you have to take into account the interest of every other, and that's why the Peace of Westphalia was such a groundbreaking work and led to the whole development of international law; as compared, in total contrast to the Versailles Treaty, which going against all historical evidence, presumed Germany was the only guilty party for World War I, all the reparations had to be paid by Germany, and that laid the ground for the developments which then led to the Great Depression of 1929 and naturally the emergence of the Nazis, and it led to World War II. If you don't have a peace which takes into account the interest of every party, it cannot function.

And most importantly, you have to look at the region as a whole. You have to look at Afghanistan—a mess; Iraq—pretty bad; Syria—totally destroyed from the senseless war; Yemen. You can even go into North Africa: Libya. Look at the result of what President Trump clearly wants to end, namely, these endless wars. Therefore, if you want to reconstruct this area and have a durable peace, what you need is an economic development for the entire Southwest Asian region, and that can only happen if all the great powers work together. I think the immediate perspective is given, because the Chinese have offered to Afghanistan, to Iraq, to Syria, to extend the New Silk Road. Also the Arabs have many interests of cooperation along the Silk Road with China. That is the only way how you can have the hope to calm down this region. And rather than trying to continue geopolitical games, I think all the great powers—Russia, China, India, the United States, European countries—they should all join hands and reconstruct this area, and then you can have the hope for peace.

So, I think the extension of the New Silk Road from China via Iran, Iraq; into Turkey, Syria; into Egypt, all the way to

Africa, developing Africa in the same way. Then, through Turkey, extend the New Silk Road to Europe, to the Balkans; to connect via the Central Asian corridors – If you have a total peace plan like that, I think it can be really the basis for peace.

And I would hope now, this is now a first step. It needs to have more steps. But I think it's a negotiation basis, and people should take a positive attitude, and then, hopefully, it can lead to the result of a real peace in the region.

SCHLANGER: As we're discussing these things, there's been something that has just emerged as a strategic concern in the last days, really last weeks: the spread of the coronavirus out of China. President Trump, in a comment a couple days ago, praised the Chinese for the way they're handling it. The anti-China lobby is going crazy against China. What's your assessment of where we stand in dealing with this virus?

ZEPP-LAROUCHE: Well, one of the leading Chinese scientists, who is in charge of managing this crisis, said that he thinks the peak of the epidemic may be in ten days from now. That would be a very good news. China has done a very big job, by putting about 60 million people into quarantine. In major cities, people are being told to stay home. They have a letter out for the elderly, that they should especially not leave their apartment, because they are more at risk than other people. I think it is an incredible job. There was just a meeting between President Xi Jinping and the leadership of the WHO, the World Health Organization. They praised China, by saying they did an absolute fantastic job, by also giving a standard of how to deal with such a crisis. From an objective standpoint, there is no question that China is handling this extremely well, building three hospitals of more than 1,000 beds in a week – I don't know what other country could do that at this point.

As you mentioned, there are also some really degenerated

minds, who have absolutely no respect for human life. One is the unspeakable Danish newspaper Jyllands-Post with its cartoon, which showed the Chinese flag with the stars in the flag being replaced by the coronavirus. China protested very strongly, and basically said that this is a complete contempt for human decency, and should not be regarded as a cartoon. I think our colleagues from the Schiller Institute in Denmark also put out a similar statement, absolutely condemning the degenerate mindset coming from such "cartoons."

Other than that, if this Chinese scientist is correct, then hopefully this could be resolved very soon. Naturally, doomsday-sayers, who say the economic impact could be a trigger for the world financial collapse. I don't think that is more than a cover story, for the fact that this financial system is bankrupt as it is.

SCHLANGER: These very same central bankers and financiers, who have bankrupted the financial system, are circulating this new report from the Bank for International Settlements, talking about the "Green Swan." They are now saying that the scapegoat for the crash will be man-made climate change. Obviously, this is another aspect of the cover-up, isn't it?

ZEPP-LAROUICHE: Yeah. The "Black Swan" is a synonym for the big financial crash, for the "everything bubble" to collapse, which we are very close to. So, to blame the climate crisis for such an event is ridiculous. The effort to impose green financing, and in that way destroy the basis for industrial economy is a danger to the financial system, if it needed another one, other than the one caused by the insane bailouts and quantitative easing policies.

So, I think this is an absolute lie. I think we are entering a period, where not only a crash is hanging on the horizon, but the effects of this financial policy are causing the entire society, in many countries, to disintegrate. I only want to mention two situations: One, I think now eight weeks of

strikes in France; this is not reported at all, but I know about it from our French colleagues. These demonstrations and strikes are becoming more violent all the time. That is the result of the government policy, because the French police have the policy of throwing out sort of a net, isolate different groupings, and basically drive them into violent reactions.

This doesn't only come from antifa and Black Bloc, but it comes from the Yellow Vests. For example, you have lawyers who are so absolutely furious about the attack on them, that they have thrown down their robes by the hundreds. Tax accountants who throwing their tax codes on the floor. This is really getting out of proportion. And the government of Macron is making absolutely no concession, but keeps absolutely with the line of BlackRock, which is really what this pension reform is driven by.

You have a similar situation now in Germany, where the German farmers, who are now basically fighting for their existence, they have now changed their tactic. They do flash-mobs at political meetings: All of a sudden, you have 250 tractors showing up; they block the warehouse deliveries from the large food chains. They say they are now being destroyed, between a rock and a hard place, because the food chains lower the prices for their products way below the parity price – you can forget, not even the producer's price. And then you have the European Union legislations which make it impossible for these farmers to continue to farm.

So, we are looking at a real social explosion, not only in places like Chile and Lebanon and Algeria, but also, increasingly, in the European countries. I can only see this continuing, because if people like [European Commission President Ursula] von der Leyen implement their green legislation, thereby raising the prices for everything—electricity, transport, food—then this social ferment will just explode, because many people are already at

the end of their means.

I think this is going to require our intervention, globally, to impose what we have proposed many times, the full package of LaRouche: the Four Laws, Glass-Steagall, national bank, New Bretton Woods, crash program for fusion and space cooperation to increase the productivity of society, and cooperate with the New Silk Road. That is the solution, but we need more people to help us in this mobilization. So, go to the links provided at the end of this webcast. Subscribe to our Alerts and other publications. Sign our petitions and mobilize together with us. I think that's the only answer you can give.

SCHLANGER: There's another aspect to this situation, which you've addressed many, many times: which is, the social explosion, the social ferment, and social disintegration are occurring at the same time as there's a cultural collapse, which is engineered by the same British Empire, destroying the image of man. You've just written an article on this; you are quite prolific on this. What do people need to know about how we reverse this cultural collapse?

ZEPP-LAROUCHE: Well, I launched a campaign which I called an "Open Letter to the Lovers of Classical music." I deliberately do not address this letter only to people in Germany, but I really want to address it to everybody who thinks that Classical music is important for the mental health and creativity of people.

We will put the link of this Open Letter below, so please download it, read it, circulate it, comment on it, because I want to generate a debate. There was this unbelievable assault, where some so-called modern composer dared to change the finale of Fidelio in a performance in Darmstadt. What came out was absolutely horrible ugliness. So, please read my letter and circulate it.

But it points to something which I think is really of a

general nature. If you look at what is happening in the United States, you have the drug epidemic, you have the school shootings; you have a lot of violence as a potential breaking out very quickly. In Germany, you now have churches being robbed. People are stealing the sacral instruments for the church service, pictures from the walls. You have attacks on first responders, on the police – I mean, this getting very, very ugly. I think what all of these symptoms—which I could tell you a long, long, long list of, but you probably all know it—all of these are symptoms of a decaying, collapsing society, like the end of the Roman Empire, or some other cultural collapses.

This very dangerous and this is why I take this attack on Classical music as extremely important to be countered. Because if you look at Europe, Europe is in terrible condition right now; political unity doesn't exist. We just found that the German government already in 2018, at a conference in Berlin on Africa, deliberately countered the proposal which was adopted in 2018 in Abuja, Nigeria, by the governments of the Lake Chad region demanding implementation of the Transaqua project, which we have discussed many times on this show; and Germany gave only Greenie arguments, basically perpetuating the colonial world-outlook toward Africa, condoning the disgusting policy of the EU against the refugees from Africa and Southwest Asia, which is really a murderous policy. The Pope called these camps for refugees "concentration camps," which I think is absolutely on the mark.

So, if you look at all of these things, the only positive thing which Europe still has – other than its potential to be an industrial powerhouse, if we change our ways; but that is not in the cards right now, if you look at the EU—so the only thing which we is our great Classical tradition: The Italian Renaissance, which indirectly President Trump referred to in his speech in Davos, by pointing to the Cupola of the Florence Duomo, by mentioning the beautiful Cathedral of Notre Dame in

Paris, by referring to the European cathedrals. That ennobled view of man, including the German Classical period, the German, Italian, and other Classical music in general, these are the most precious heritages of Europe which we could contribute to the shaping of a New Paradigm in the world.

And if you have, right now, as a continuation of the Congress for Cultural Freedom (CCF) operation, the ongoing destruction of Classical music, with disgusting Regietheater; you can't go into a German theater any more, since quite a while, without people copulating on the stage, being naked, doing absolutely obscene things. András Schiff, the great pianist, wrote an article recently, where he said that in New York people are talking about this kind of theater as "Eurotrash." What this unspeakable so-called composer did in this re-write of the finale of Fidelio is nothing but Eurotrash; and that is a mild expression for what was presented there.

We have to defend Classical Culture. We have to go back to the idea that we need beauty in art. I fully agree with Friedrich Schiller, who in a letter exchange with his friend Christian Körner, said that art which is not beautiful, is no art, it's trash (those are my words, not those of Schiller).

So, I would really ask all of you who have any sense that we cannot allow the continuation of this destruction of great culture to go on, that you should join with us, and that we really create a Renaissance movement as a counter to that. This is completely in the spirit of my late husband, Lyndon LaRouche. His spirit is alive, especially as all of his prognoses in respect to the financial system, the strategic situation, become more obvious; there is a growing recognition of the increasing intellectual role of the work of my late husband. I want to encourage to always include the demand for his exoneration, because people have to have unmediated access to his works, because it is that, what great minds have written, what great composers have composed, which gives us the inner strength to get out of this crisis of humanity. So,

help us in really making this Renaissance movement.

SCHLANGER: We also have the benefit that this year is the 250th anniversary celebrating the birth of Beethoven. Your husband gave us the marching orders: "Think Like Beethoven!" which is the way out of this

So, Helga, thank you for joining us today, and we'll see you again next week.

ZEPP-LAROUCHE: Yes, till next week.

Et topmøde mellem stormagterne i 2020 giver muligheden for at sætte dagsordenen for et nyt paradigme

Den 25. januar (EIRNS) – Forslaget den 15. januar fra den russiske præsident Vladimir Putin om et topmøde i 2020 mellem stats- og regeringscheferne for de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (USA, Rusland, Kina, Frankrig, Storbritannien) – for at konferere om at sikre global fred, afspejler forslaget fra Helga Zepp-LaRouche den 3. januar, der nu cirkulerer internationalt gennem Schiller Instituttet og andre netværk. Hun opfordrer til et hastemøde mellem præsidenterne Donald Trump, Xi Jinping og Vladimir Putin på grund af den øjeblikkelige fare for konfrontation mellem Iran og USA, og

desuden for "at etablere samarbejde på et højere niveau" for at kunne håndtere alle kriser ordentligt.

Selvom de to forslag er forskellige hvad deltagende nationer angår, er konceptet om et topmøde det samme, og en sådan aktion er afgørende på dette tidspunkt i historien. Nu er tiden inde til at alle nationer og borgere organiserer for, hvad der skal være indholdet på et sådant topmøde. Hvad skal der være på dagsordenen? Dette er stedet og tiden for LaRouches politik og principper i forbindelse med hans syn på, at "udvikling er forudsætningen for fred": Et nyt Bretton Woods-system, der gennemfører hans "Fire love" fra 2014 gennem så konkrete tiltag som samarbejde med Bælte- og Vejinitiativet.

Efter alt at dømme er Putin gået ud over propagandafasen med blot forslag om et topmøde, og ind i den aktive organiseringsfase. Potentielle tidspunkter for et sådant topmøde blev påpeget den 24. januar af den russiske ambassadør i USA, Anatoly Antonov. TASS rapporterer i dag, at Antonov sagde, "et sådant møde kunne arrangeres, enten før genforhandlingen af NPT-konventionen (atomar ikke-spredningstraktat) i maj måned, eller før eller under fejringen af FN's 75-års jubilæum (i september under FN's generalforsamling). "Jeg tror, at gennemførelsen af dette initiativ ville være meget nyttigt for international fred og sikkerhed." Da Putin gentog sit forslag den 23. januar i Israel, sagde han, at Rusland vil sende meddelelser til lederne uden forsinkelse.

Helga Zepp-LaRouche understregede under drøftelsen af situationen i dag, at et sådant topmøde er presserende, og at selv om folk kan have kritik mod den ene eller anden af de "Fem" [faste medlemmer af] FN's Sikkerhedsråd, er det dynamikken der tæller. For eksempel har den franske præsident Emmanuel Macron gentagne gange understreget, at det er vigtigt at involvere Rusland i overvejelserne for at løse store kriser. Kansler Angela Merkel tog for nylig initiativ til

samarbejde med Rusland og andre magter ved at afholde Berlin-konferencen den 19. januar samt andre foranstaltninger for at søge løsninger på Libyen-krisen.

Vores opgave er at ophøje folk til at forstå, at vi kun gennem internationalt samarbejde kan løse de problemer, vi nu står overfor, og at det må ske med udgangspunkt i den politik, der på enestående vis er foreslået af Lyndon LaRouche. Mange mennesker holder sig tilbage, fordi de bogstaveligt talt "ikke ved hverken ud eller ind", eller fordi de har opgivet at forandre verden. Men nu er øjeblikket inde til at tage fat på alle relevante "spørgsmål", i bredeste forstand, som mennesker måtte have, og indgyde optimisme. Præsident Trumps tale i Davos den 21. januar hjælper med til at åbne døren for netop en sådan tilgang.

Frankrig og Kina bakker op om Putins opfordring til topmøde mellem 5 stormagter Amerikansk præsidentkandidat opfordrer til 3-parts topmøde

Den 24. januar (EIRNS) – Kina og Frankrig hilser præsident Vladimir Putins forslag om et topmøde med stats- og regeringscheferne i Rusland, Kina, USA, Frankrig og Storbritannien velkommen – de fem faste medlemmer af FN's

Sikkerhedsråd – med henblik på at diskutere, hvordan man sikrer global fred.

Præsident Emmanuel Macron sagde i går på 'World Holocaust Forum' i Jerusalem: "De fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd bærer i dag et historisk ansvar. Kære Vladimir, jeg støtter dit forslag om at samle os alle sammen. Jeg vil gerne have, at vi når dertil, da det er os, der er garanterne for verdensfreden."

Talsmand for det kinesiske udenrigsministerium, Hua Chunying, sagde ligeledes i dag, at "global ustabilitet og usikkerhed øges, mens multilateralisme og FN's rolle står over for klare udfordringer. Kina støtter Ruslands initiativ til at afholde et topmøde med FN's Sikkerhedsråds faste medlemmer", og tilbyder at koordinere aktiviteterne i forbindelse dermed.

Og i USA tweetede den demokratiske præsidentkandidat Tulsi Gabbard den 23. januar: "Min personlige forpligtelse over for jer er, at jeg på den første dag af mit præsidentskab vil kontakte lederne af Kina og Rusland for at sætte et topmøde op med henblik på at afslutte den nye kolde krig og atomvåbenkapløb, som uundgåeligt vil resultere i et atomart holocaust". Dette er et ekko af Helga Zepp-LaRouches opfordring den 3. januar til et sådant trepartsmøde for at undgå krig og iværksætte massiv økonomisk udvikling.

Den globale orden har brug

for helt nye principper for at sikre verdensfreden, af Helga Zepp-LaRouche

Den 18 januar. I timerne efter mordet på Qasem Soleimani, Irans vigtigste general og i praksis nummer to i den iranske regering, ved et droneangreb nær Bagdads lufthavn, holdt verden vejret i nogle timer. For de fleste tænkende mennesker stod det klart, at vi befandt os på kanten af en potentielt ukontrollerbar eskalation. Derefter fulgte den iranske regerings »moderate« reaktion – et raketangreb på en militærbase i Irak, der benyttedes af de amerikanske tropper, hvor der takket være den iranske advarsel til den irakiske regering ikke var nogle amerikanske tropper, der mistede livet – og for mange mennesker var krisen så overstået. Mit krise-oprøb fra den 3. januar omhandler, at kun et topmøde mellem de tre vigtigste kernevåbensmagters regeringschefer – præsident Putin, Xi Jinping og Trump – vil kunne skabe grundlaget for en overvindelse af den akutte fare og for en varig fredsløsning i Sydvestasien. Venner af Schiller-Instituttet har viderebragt dette under en international aktionsdag den 15. januar i form af meddelelser, pressekonferencer og interventioner i dusinvis af byer i Nord- og Sydamerika, Europa og Australien til mange hundrede institutioner med den hensigt at skabe et verdensomspændende kor af mennesker, der vil kræve et sådant krisetopmøde.

Men under denne mobilisering for sådant et nødtopmøde mellem de tre præsidenter optrådte der et andet fænomen: Den allerstørste del af befolkningen i de forskellige lande har absolut intet begreb om den akut eksisterende fare for, at den strategiske situation nu som før kan eskalere til en tredje verdenskrig. Slige advarsler er ikke andet end »forsøg på at skabe panik«, Trump har »styr på det hele«, eller »det er alligevel for sent, den tredje verdenskrig finder sted

alligevel«: Hele spektrumet fra virkelighedsfornægtelse til pessimistisk resignation udgjorde folkets røst, der i mindre grad udgår fra nogen gennemtænkt analyse, men snarere fra ideologisk motiverede antagelser eller fra en mere kontemplativ end en aktiv politisk holdning.

Men opretholdelsen af verdensfreden i brintbombens tidsalder er det vigtigste eksistentielle tema for menneskeheden overhovedet. Det drejer sig altså ikke om at fremkalde panik, men om uden illusioner at gøre sig farerne klart for så konsekvent at søge efter veje til at sikre en varig fred i verden. Lad os engang tænke tilbage på dengang under Cubakrisen i oktober 1962, hvor verden efter udstationeringen af amerikanske mellemdistanceraketter på et NATO-støttepunkt i Tyrkiet, og den derpå følgende transport af sovjetiske mellemdistanceraketter mod Kuba befandt sig på randen af en atomkrig i 13 dage. Hvilket offentligheden var fuldt bevidst om – men hvor kommunikationen mellem præsidenterne Kennedy og Khrusjtjov og militære eksperter på begge sider, og dermed krisestyringen, befandt sig på et helt andet niveau end i dag, hvor der mellem juni 2019 og 15. januar 2020 har været omfattende »radiotavshed« mellem USA og Rusland.

Under missilkrisen i 1983, da Pershing II og SS20-missilerne i Europa befandt sig i et konstant affyringsberedskab med en flyvetid reduceret til tre minutter, talte politikere som Helmut Schmidt gentagne gange om faren for 3. Verdenskrig, og der var hundredetusinder af mennesker på gaderne, der protesterede mod denne fare.

I dag er den strategiske situation langt mere kompleks og farlig, men offentlighedens bevidsthed om det, eller endda bare en debat af det, er praktisk talt ikke-eksisterende.

Det grænser til en hån og en fordummelse af befolkningen, når vestlige tænketanke, politikere og medier taler om behovet for at forsvare de demokratiske landes »regel-baserede orden« imod diktaturer og autokratiske regimer i verden. Det vigtigste

skridt i retning af dagens strategiske kaos var Tony Blairs tale i Chicago 1999, hvor han udskiftede den internationale lov, der er fastlagt i FN-pagten med »Blair-doktrinen«, dvs. retten til såkaldt »humanitære interventioner«, som i USA igen førte til »Responsibility to Protect«-doktrinen (Forpligtelsen til at beskytte). Som Rusland og Kina imidlertid har insisteret på, og som Trump selv fremhævede i sin FN-tale i 2019, er det alene respekten for absolut suverænitet, der garanterer en fredelig sameksistens mellem staterne.

Blair-doktrinen dannede baggrunden for de efterfølgende interventionskrige, der alle var baseret på løgne, og som førte til regimeskifte, farverevolutioner, kaotiske tilstande og tab af millioner af liv, hvilket vi i dag oplever i Sydvestasien. Under påskud af at forsvare demokrati og menneskerettigheder fortsætter repræsentanter for denne »regel-baserede orden« med en politik med at »regimeskifte« regeringer, der ikke ønsker at underkaste sig diktaterne fra en »unipolær verden«, hvad enten det er den britiske ambassadør i Iran, der var modig nok til at lede studerendes demonstrationer mod Rouhani-regeringen (!) eller tænketanken for den tyske regering, Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik (Det Tyske Udenrigsråd, DGAP), der skriver: »Først Hong Kong og derefter Taiwan – demokratiet indtager Kina.« Det har længe været åbenlyst, at regimeskifte-operationer mod stedfortræder-stater ultimativt er rettet imod regimeskifte i Rusland og Kina.

Når man dertil lægger de af USA indførte og af dets forbundsfæller accepterede ændringer i militærdoktrinerne, altså USA's »Prompt Global Strike«-doktrin der indførtes nogenlunde samtidigt med Blair-doktrinen, opbygningen af et globalt raketforsvarssystem, som Rusland ser som en klar inddæmningspolitik, USA's ensidige opsigelse af INF-aftalen om mellemdistanceraketterne, USA's ensidige udtræden af JCPOA-atomaftalen med Iran, NATO's udvidelse østpå og for eksempel den provokerende planlægning af den forestående NATO-manøvre »Defender Europe 2020«, hvor der sidst i februar skal sendes

op til 40.000 soldater til Polen og De baltiske Lande, og hvor Rusland omvendt installerer nye våbensystemer, der svækker USA's raketforsvarssystem voldsomt, så bør det stå klart for enhver, hvor usikker verdensfreden er.

Og når geopolitikere taler om kappestriden mellem de vestlige demokratiers højt priste idealer og de autoritære diktaturer, så er dette også drevet af panik over, at det transatlantiske finanssystem står foran et »frygteligt sammenbrud«, sådan som George Soros' tidligere kollega Jim Rogers for nyligt udtrykte det. Kinas program med Den Nye Silkevej, som 157 lande efterhånden samarbejder med, er derimod yderst succesfuldt trods alle advarselsråb.

Den iranske revolutionsgardes nedskydning af det ukrainske fly ved en fejltagelse oven på mordet af general Soleimani, bør få det til at stå klart for enhver, hvor stor ret den tidligere øverste general i Bundeswehr Harald Kujat har, der gentagne gange har advaret om faren for en atomkrig udløst af uheld, af cyberangreb, hacking, tekniske svigt eller af misforståelser. Præsident Putin reflekterede over denne fare i sin nylige tale om nationens tilstand og fremsatte et ekstremt vigtigt forslag. Putin understregede:

»Vi kan se, hvordan uforudselige og ukontrollerbare forhold udvikler sig i verden, sådan som det i de sidste uger og dage har fundet sted i Mellemøsten og Nordafrika, hvordan regionale konflikter hurtigt kan udvikle sig til fare for hele det internationale samfund. Jeg er overbevist om, at det er på høje tid med en alvorlig og direkte diskussion om grundprincipperne for en stabil verdensorden og om de øjeblikkelige problemer, menneskeheden står over for..... De stater, der stiftede De Forenede Nationer bør gå foran som et eksempel. De fem atommagter bærer et særligt ansvar for menneskehedens eksistens og efterfølgende udvikling. Disse fem nationer bør begynde med at gennemføre forholdsregler, der kan tilsidesætte forudsætningerne for en verdensomspændende krig og udvikle tilløb til at sikre den stabilitet på planeten, der

kan tage fuldt hensyn til de politiske, økonomiske og militære aspekter af de moderne, internationale forhold«.

Denne alvorlige diskussion af de principper, som en varig orden for hele menneskeheden må hvile på, er bydende nødvendig. I stedet for at holde fast i Geopolitikens og i den nyeste tid også »Geoøkonomiens« tilbageskuende og farlige begreber bør de europæiske stater tage del i Den nye Silkevejs store muligheder.

Blot to eksempler på, hvad dette kan medføre: Kina har i de forløbne 40 år ikke blot bragt 850 millioner af sine egne borgere ud af fattigdommen og givet udviklingslandene et perspektiv for håb om at overvinde deres underudvikling. Kina har i det samme tidsrum virkeliggjort det største skovplantningsprogram i menneskehedens historie. Den nationale folkekongres forpligtede i 1961 alle kinesere i en alder fra 11 år og opefter til hvert år at plante tre nye træer, hvad der har haft til følge, at Kina har plantet flere træer end hele resten af verden tilsammen; alene mellem 2000 og 2010 plantede kineserne 56 milliarder træer.

De principper, som verdensordenen nødvendigvis må opbygges på, er menneskehedens fælles mål. Den liberale elite i Europa og USA ville gøre klogt i at nytænke præmisserne for deres eget, mod profitmaksimering indrettede system og et samarbejde med Den Nye Silkevejs program om økonomisk opbygning af Sydvestasien og Afrika. Det Europæiske Industri- og Handelskammer i Beijing frygter, at Europa blot vil blive et påklistret, ubetydeligt marked i den ene ende af Eurasien, dersom det ikke indtager en konkurrencebetonet rolle til Den nye Silkevej. Lige det modsatte er tilfældet: Europa har kun et fremtidsperspektiv, dersom det opgiver geopolitikken og i stedet samarbejder aktivt med Rusland, Kina og USA på grundlag af principperne af den menneskelige verdensorden.

Det er derfor nødvendigt, at alle kræfter i Europa, der er interesseret i at sikre verdensfred, støtter op om et hastetopmødet mellem Putin, Xi Jinping og Trump.

